

தப. 9336.

4⁰⁰
S/PR

சிந்தனை

(மறுபிரசுரம்)

கொஞ்சம் தமிழ்ச் சுலபம்	வரை பிரேச் சுலபம்
பதிவு இல். 10. 5. 1950	73
அறக்கட்டளை நிலையம்,	
கடெட் இல். 7. 6. 1968	14875

கொஞ்சம் தமிழ்ச் சுலபம்

இல். 7. 6. 1968 ஆம் தழுவியலை,

சேர்வதும் சுலபம் ஆகும்.

தொகுதி II

இதழ் III
(பக்கம் 93 — 128)

கார்த்திகை 1984

இலக்கணக் கொள்கைக் கட்டுரைகளிலே
கணேசையரின் அதிருங்கூடுமிகூர்

ஆ. வெலுப்பிள்ளை

இலக்கணக் கொள்கைக் கட்டுரைகளிலே கணேசையின் அனுகுழறை

ஆ. வெலுப்பிள்ளை

இருபதாம் நூற்றுண்டு முற்பாகியிலே, இலக்கை யாழ்ப்பாணத்தில் ருந்து, ஆறுமுகநாவலர் மரபிலே, தமிழ்க் கல்லிமான்களாகப் பிரகாசித்த புலருள், கன்னகம் சூமாரசவாமிப் புலவரும், மகாவித்துவான் கணேசையரும் சுடிணையற்றவர்கள். ஆறுமுகநாவலரின் மருகரான் வித்துவசிரோன்மணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் மாணவராக இருந்த கணேசையர் (1878 – 1958) பொன்னம்பலபிள்ளையின் மறைவின் பின் கன்னகம் சூமாரசவாமிப் புலவரின் மாணவரானார். உரையாசிரியர் மட்டுலில் க. வேற்றீன்ஸீ, காசி வாசி செந்திநாதையர் முதலியோரும் இவர் ஆசிரியராக விளங்கியவர்கள். இராகவையங்கார் என்ற பெயர் தாங்கிய அறிஞர்கள் இருங்கும் வேண்டிக்கொண்டபடி, ‘செந்தமிழ்’ என்னும் மதுரைக் குமிழ்ச்சுக்களை வெளியிட்டுக்கூடு, கணேசையர் நீண்டகாலமாக ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார்.

கணேசையின் அறிவுவளர்க்கியில், அவருக்குச் சன்னகம் பிராசின பாடசாலையிலே, தலைமைத் தமிழாசிரியராகக் கிடைத்த பதவிக்காலம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. மதுரைக் குமிழ்ச்சுக்களைத் தீர்த்தாக இலங்கையிலும் ஓர் அமைப்பு வேண்டுமென்ற அபிலாசை 1921 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் ‘ஆரிய திராவிட பாஷாபிலிருத்திச் சங்கம்’ என்ற அமைப்பு வித்தியாதிரி யா. தி. சதாசிவஜயர் முயற்சியில் உருவாக்க காஸ்காயிற்று. அச்சங்கம் நடத்திய பண்டித, பாலபண்டித, பிரவேசபண்டிதத் தேவைகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார் செய்வதற்காகப் பிராசின பாடசாலையென்று அதே ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப் பாடசாலையிலே கணேசையர் தலைமைத் தமிழாசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலம் எட்டாண்டுகளா, பதினேராண்டுகளா என்பதிலே கருத்து வேறு பாடு காணப்படுகிறது. கணேசையர் பதவி விலகிய பின்பும் தனிப்பட்ட முறையிலே, திண்ணைப் பள்ளிக்கூட அமைப்பிலே மாணவர்களுக்குத் தொடர்ந்து பாடஞ்சொல்லி வந்தாராதனின், அவர் கல்வி வளர்ச்சி தடைப்படவில்லை. பிராசின பாடசாலையிலே, பாலக்காட்டிலிருந்து வந்த வேதாசிரதர் சிதம்பரசால்திரியுங் கடமையாற்றியதால், கணேசையர் சங்கதமொழி அறிவையும் விருத்திகெட்டுக்கொண்டார்.

கணேசையின் தமிழ்ப்பணிகள் பரந்துபட்டன. புலவர், வாழ்க்கை வரவாற்றுச்சிரியர், இலக்கையை உரையாசிரியர், இலக்கண ஆராய்ச்சியாளர் என்று பலவாறு வருணிக்கப்படத்தக்க முறையிலே, அவர் பணிகள் அமைந்தன. இலக்கண ஆராய்ச்சியாளர் என்ற முறையிலேயே, அவர் பெருஞ்சிறப்புப் பெறுகிறவரைவாம். பிராசின பாடசாலையிற் கற்பித்துவந்த காலத்திலே அவர் தாம் முன்னர் கற்றனவற்றைப் பிடிகையாகக்கொண்டு, விடுடைமாக இலக்கணத் துறையில் ஆரவத்துடன் ஆராய்ச்சி செய்துவக-

தாரி. தொல்காப்பியம், நன்னூல் என்பனவற்றுக்குப் பல்வேறு ஆசிரியர்கள் கண்ட உரைகளையெல்லாம் நன்கு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்ததன் பயனை, எத்தனையோ பதிய விளக்கங்கள், திருத்தங்கள் என்பனவற்றைக் கண்டு கொள்ளக்கூடியவராயினார். அவர் பிராசின் பாடசாலையிற் கடமையாற் றிய காலத்திலும் அக்காலத்திற்கு வெகு அன்மையிலுமே, அவருடைய இலக்கண ஆராய்ச்சி முடிபுகள் கட்டுரை உருவத்திலே வெளிவந்தன.

கணேசையர் இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலே காட்டிய திறமை, தொல்காப்பியம் முழுவதையும் தம்முடைய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிடும் சந்தர்ப்பத்தை, அவருக்குப் பெற்றுக்கொடுத்தது. சமூகேசரிப் பத்திராதிபர் பொன்னையாவின் வெண்டுகோட்டடி, தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம், நச்சினூர்க்கிணியம் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு, கணேசையரின் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு கணேசையர் பதிப்பாக 1937 இல் வெளிவந்தது. கணேசையர் பதிப்பு என்ற பெயருடன் வெளியான எழுத்திகாரத்துக்கு இருந்த வரவேற்பு அடுத்த ஆண்டிலேயே தொல்காப்பியம் சொல்லத்திகாரம் சேனாவரையத்தைக் கணேசையர் தம்முடைய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட வழிவகுத்தது. இவ்விரு பதிப்புகளும் வெளிவரும்பு கணேசையரின் இலக்கண நுண்ணிலு, அவர் கட்டுரைகள் வெளியான சஞ்சிகைகளை வாசித்த தமிழ் அறிஞர்களுக்கிடையே மட்டும் பிரபலமெய்தியிருந்தது. இப்பதிப்புகள் வெளியான பின்னர், தமிழ்நாட்டறிஞர் ஜயரின் அறிவின் பெருமையையும், ஆற்றளையும் உள்ளவாறுணர்ந்து மதிக்கலாயினர். சமூகேசரிப் பத்திராதிபர் பொன்னையாவின் தாண்டுதலில், அன்மையில் மறைந்த முதுபெரும் தமிழறிஞர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் உதவியுடன் பொருளத்திகாரத்துக்கு உரைவிளக்கக் குறிப்புகள் எழுதத் தொடங்கிய கணேசையர் பொருளத்திகாரம் பேராசிரியம் கடைசி நான்கு இயல்களை 1943இலும், நச்சினூர்க்கிணியம் முதல் ஐந்து இயல்களை 1948 இலும் வெளியிட்டனர். கென்னை ‘இந்துப்’ பத்திரிகையில் ஜயரின் தொல்காப்பியம் பிரசரங்களை விமர்சனங்களையும் சாஸ்திரி எழுதிய கட்டுரைகள் ஜயரின் ஆழந்த அறிவு, ஆராய்ச்சித் திறமை நுண்ணிய விளக்கம் என்பனவற்றிற்கு மிக்க சாஸ்ருபகருந்த தன்மையின்.

தொல்காப்பியம் முழுவதற்குமான கணேசையரின் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளை ஒரு சிறுகட்டுரையிலே ஆய்வுடீரவான மதிப்பீடுசெய்ய இயலாது. கணேசையரின் இலக்கணக் கட்டுரைகளிலே தெரிந்தெடுத்த சிலவற்றை அவரின் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளிவந்த சொல்காப்பியப் பதிப்புகளிலே அனுபந்தங்களாகச் சேர்த்துள்ளனர். எழுத்துக்காரப் பதிப்பின் இருதியிலே ‘போலி எழுத்து’, ‘அளவிப்பை’ என்னும் ஒரு கட்டுரைகளையும் சொல்லத்திகாரப் பதிப்பின் இருதியிலே ‘தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி’, ‘பிறிதுபிறிதேற்றல்’, ‘ஆற்றளைப் பிறிதேற்றல்’, ‘இருபெயரோட்டாகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும்’, ‘தொகைநிலை’ என்னும் ஜந்து கட்டுரைகளையும், பொருளத்திகாரம் நச்சினூர்க்கிணியப் பதிப்பின் இறுதியிலே ‘சிறு பொழுதாராய்ச்சி’ என்னும் ஒரு கட்டுரையையும் தொகுத்துள்ளனர். இக்கட்டுரைகள் யாவும் ‘செந்தமிழ்’ என்ற சஞ்சிகையிலே வெளியாகியவை; கணேசையருடைய மாணவரான

பண்டித வீத்துவான் க. கி. நடராஜன், இக்கட்டுரைகளைப்பற்றிப் பின்னாலுமாறு கூறியுள்ளார் : -

“இவ்வாராய்ச்சிகளிற் சிவஞான முனிவரின் இலக்கணக் கொள்கை களை மறுத்து வேறு கொள்கைகளை இவர்கள் நிறுவியிருக்கிறார்கள். இதனை இவர்கள் தமது கூர்த்த மதிகொண்டு செய்தமை இவர்தம் நுண்ணறிவைக் காட்டும்.”

சிவஞான முனிவரும் அவர் அணுகுமுறையும்

சிவஞான முனிவருடைய திறமையையும் பெருமையையும் அறிந்து கொண்டால்மட்டுமே, அந்தப் பின்னணியிலே கணேசையரின் பணியை மதிப்பீடு செய்யலாம். பதினெட்டாம் நாற்றுண்டு பிற்பாதியிலே, சிவஞான முனிவர் வடநாற்கடலும் தென்னாற்கடலும் நிலைகள்கூடுணர்ந்து இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம், தர்க்கம் முதலிய துறைகளிலே ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாமல் விளங்கிச் செய்யுள் நூல்களும் உரைநடை நூல்களும் பலவாக இயற்றியவர். சிவஞான முனிவரின் இலக்கண ஆராய்ச்சித் திறன்பற்றிப் பேராசிரியர் கா. குப்பிரமணியபிள்ளை (சுவாமி வீபுலானந்தர், சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோரைத் தொடர்ந்து அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே நமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கியவர்) ‘சிவஞான முனிவர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்’ என்ற நூலிலே கூறியுள்ள மேல்வரும் பகுதிகள் நோக்கத்தக்கள் : -

“வடமொழியிலே மாபாடியம் என்ற பெயர் ஆசிரியர் பதஞ்சவியார் பாணினியின் இலக்கண நூற்கியற்றிய பேருரைக்கே அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் தமிழ்ப் பேரிலக்கணமாய் தொல்காப்பியப் பாயிரத்துக்கும் முதற் குத்திரத்திற்கும் பாடியம் உரைத்தனர். பிற குத்திரங்களுக்கு அவர் உரைகாண்டற்குரிய தவம் தமிழ்நாட்டினர்க்கு வாய்த்திலது.”

“மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தற் பொருட்டுத் தொல்காப்பியமாகிய இலக்கண நூலிற்கு விருத்தியுறை எழுதுவான் புகுந்து பாயிரத்திற்கும் முதற் குத்திரத்திற்குமே அகலம் எழுதி முடித்தனர். பிறவற்றிற்கு எழுதுவதன்மூலம் முதல்நூலாகிய சிவஞானபோதப் பொருள் விரிப்பக் கருதி, அதனையே முற்றிலும் எழுதி முடித்துப் பெரும்பயன் விளைத்தனர். வீட்டு நூலாகிய இதன்கண்களுத்தான்றப்பெற்ற பின் கருவி நூலின்கண் அது செல்லாமையின், தொல்காப்பியத்துக்கு முழுப்பேருரை எழுதும் பேறு யாம் பெற்றிலம்.”

சிவஞான முனிவரைப்பற்றி மேலும் சில பேராசிரியர்கள் கூறியுள்ள வற்றைப் பார்க்கலாம். ‘தமிழ் உரைநடை வரலாறு’ என்னும் நூலிலே பேராசிரியர் வி. செல்வதாயகம் கூறியுள்ளமை வருமாறு : -

“உரையாசிரியர்களுட் சேனுவரையர் கையாண்ட தர்க்க முறையாக அமையும் உரைநடையைப் பின்பற்றிக் கம்பீரமாகச் செல்லும் ஒரு

உயர்ந்த நடைவகையினைக் கையாண்டு சிவஞானபோதமாபாடியம், இலக்கணவிளக்கக் குருவளி, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி முதலிய சிறந்த உரைநடை நூல்களை இயற்றினார்.”

“பிறரைக் கண்டிப்பதற்குத் தமிழுரைநடை ஒரு சிறந்த கருவியாக அக்காலத்தில் விளங்கிற்று என்பதற்கு அவ்விலக்கண விளக்கக் குருவளி ஒர் எடுத்துக்காட்டாகும். அச்சுருவளியிற் பறவாத உரையாசிரியர்கள் மிகச் சிலர் என்றே கூறலாம். இக்கண்டன நூலிலும் பிற கண்டன நூல்களிலும் அவர் கையாண்டு உரைநடை பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்டு செந்தமிழ் நடையாக இருந்தபோதும், பிறரைத் தாக்கிக் கூறும் வகையிலே ஒர் உணர்ச்சிக் கல்பிபுள்ள நடையாகவும் ஒரு புதுச் சோபையுள்ள நடையாகவும் விளங்குகிறது.”

பேராசிரியர் மு. வரதராசன் தமிழ்தையை “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்னும் நூலிலே கூறியிருப்பதாவது :—

“வடமொழிலும் தருக்கத்திலும் இலக்கணத்திலும் அவர் பெற்றிருந்த புலமையை அவருடைய உரைநூல்கள் காட்டும்புலவர் கள் அஞ்சத்தக்க வகையில் மறுப்பு நூல்கள் எழுதியவர் அவர்.”

பேராசிரியர் சி. பாலசுப்பிரமணியன் தமிழ்தையை ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ என்னும் நூலிலே, “சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார், திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை, சோமசந்தரம்பிள்ளை, மறைமலையிடகள், சன்னுகம் குமாரசாமிப்பிள்ளை ஆகியோர் பல இலக்கணக் கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளனர்” என்று கூறும்போது, கணேசையரைக் குறிப்பிடவில்லையென்பதைக் கவனிக்கலாம். சிவஞான முனிவர் பாரதாரமான கண்டனத்துக்கு ஜாகிய மையை எடுத்துக்காட்டவும் விரும்பாமையே, கணேசையர் விடுபட்டதற்குக் காரணமாக இருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம்.

சிவஞான முனிவரின் இலக்கணப் பங்களிப்புகளாக, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இலக்கண விளக்கக் குருவளி, நன்னூல் விருத்தியுறை என்பனவற்றைக் கூறலாம். நன்னூல் விருத்தியுறையிலே பிற உரையாசிரியர் பற்றிய கண்டனம் குறைவு. சங்கரநமச்சிவாயர் எழுதிய விருத்தியுறையைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் ஆக்கப்பட்டது அது. இலக்கணவிளக்கக் குருவளி வைத்தியநாத நாவலர் இயற்றிய இலக்கண விளக்கத்தைக் கண்டனஞ்செய்து ஒதுக்குவது நோக்கமாக இயற்றப்பட்டது. அந்த நூல் ஜந்திலக்கணமாயபோதும், முனிவர் மறுப்பு எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இலக்கண விளக்கக் குருவளியிலே, சிவஞான முனிவர் கண்ட குறைகள் சிலவற்றுக்கான விளக்கங்களுக்குத் தமிழ்தையை தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியைப் பார்க்கும்படி, முனிவரே கூறியுள்ளார். ‘புலவர்கள் அஞ்சத்தக்க வகையிலான்’ மறுப்புகள் அந்த நூலிலேயே காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியிலே உரையாசிரியர் பிறர் எவ்வெவ்வாறு கண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதற்கு மாதிரிக்குச் சில :—

‘இஃதறியாதார் இடர்ப்படுப.’

‘இக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கிணியர்.’

‘நச்சினார்க்கிணியர் இடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டு தமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார்.’

‘இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோ ரெஸ்லாரும்.’

‘இனி உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கிணியரும் ஆகுபெயரீபற்றி யறிந்தில்லோலு மென்க.’

‘இப்பெற்றியறியாத உரையாசிரியர் முதலியோர்.’

‘இனி உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கிணியரும் உரைத்தாராலெனின், அவருக்கு போலியுரை யெனவறிக்.’

‘தமிழ்நூலான்றே வல்லவுரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோருக்கரையை, அசிரியர் கருத்தாகக்கொண்டு பின்னுள்ளோரு மயங்குவாராயினு ரென்பது.’

‘அங்குன முரைப்பனவெல்லாம் போலியென்றெழுழிக்.’

‘இங்குனங்கூறிய வாசிரியர் கருத்து நோக்காது, யாம் பிடித்துதோ சாதிப்போ மென்னுங் கருத்தாற் காங்கண்மாட் டெறிந்ததற் கேற்பவே பொருளுரைத்தார் மாட்டேற்று முறைமையுணராத உரையாசிரியரை உள்ளிட்டோரெனவுணர்க்.’

‘இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்பு.’

‘இதனுனே உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கிணியருக்கான மறுக்கப்பட்டன்.’

‘இங்குனஞ் செம்பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் கூறியது கூற வென்னுங் குற்றப்பட விடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைத்தார். இவ்வாறே யாண்டு முரைசெய்த வலரியல் பென்க்.’

‘பிறிது பிறிதேற்றலும்’ என்பதற் குரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோ ருரைத்தவை போலியுரை என்பது மேற்கூறினாலும்.’

சிவஞான முனிவர் வடமொழி இக்கணப் புலமையை எடுத்துக்காட்டிப் புலவர்களை அஞ்சவித்தமைக்கும் குத்திர விருத்தியிலிருந்தே உதாரணங்கள் வருமாறு:-

‘இங்குனம் வருவனவற்றை வடநூலார் அத்தர்ப்பாவித்தனிச் சென்பர்.’

‘இக்கருத்தேபற்றி வடநூலாரும் யாப்பு முதலிய நாள்கும் உணர்த்துவதே பாயிரமெனக் கொள்ப.’

‘வடநூலார் யாப்பை ஆண்தாரியமென்றும், நூதனிய பொருளை விடய மென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசன மென்றுங் கூறுப்.’

‘இப்பாயிரத்தை வடநூலார் உபோற்காத மென்ப.’

‘வழிமொழித்திரும் முன்னர்ப் பெறப்பட்டதனைப் புரோவாதமென்பர் வடநூலார்.’

‘இன்னுமிக் கடாவிடைகளெல்லாம் மாபாடியத்துங் கையடத்தும் இரண்டாமாணிக்குத்திற் கண்டுகொள்க. கையடஞர் நரமடங்கல் போலென் றுவமையுங் கூறினார்.’

‘வடநாலாரும் இலக்ஷ்மாரண மென்பர்.’

‘இதனை வடநாலார் ஆற்பனே பதமென்ப.’

‘வடநாலார் தன்னைப் பற்றுதலென்னும் அற்றத்தை இதரேதாக்கிரய மென்றும் கூறுப்.

‘வடமொழி மதம்பற்றிக் கூறினார்.’

சிவஞான முனிவருடைய மதிப்பிற்குப் பாத்திரரான உரையாளர் சேஞ்வரையர் ஒருவரே. குத்திரவிருத்தியிலே, இரண்டிடங்களில் அமைந்துள்ள முனிவர் கூற்றுகள் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாக்குகின்றன:—

‘வடநாற் கடலை நிலைகண்டறிந்த சேஞ்வரையர் எழுத்தத்திகாரத்திற் குரைசெய்தாராயீன், இன்னேரன் பொருளைத்துக் கோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்துரைப்பர்.’

‘அது வடநால் விதியோடு முரணுதலானும், வடநாலோடு மாறு கொள்ளாமற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளை “அதனினியற்” என்னுஞ் குத்திரத்துத் தாழுங் (= சேஞ்வரையருங்) கூறினாக வானும், அவர்க்கது (= சேஞ்வரையர்க்கது) கருத்தன்றென்க.

‘இன்னுமொரோவிடங்களிலே யிவ்வாரே (= சேஞ்வரையர்) மயங்கிக் கூறுவர். அங்ஙனமொரோவழி மயங்குதல்பற்றி அவரையிகழற்க, நக்கினார்க்கிணியர் முதலியோர்போல் யாம் பிடித்ததே சாதிப்போ மென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின். முக்குணங்களு மாறிமாறி வருதலின். அதுபற்றி யெனைத்துணை துண்ணறிவாளரு மொரோவழி மயங்குத வியல்பென்க.’

இவ்வாறு ஒரோவழி மயங்குபவர்களிலிருந்து அகத்தியர், தொல்காப்பியர், பதஞ்சலி முதலியவர்கள் ‘தவத்தால் மனத்துயராய், முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடையராகவின்’ சிவஞான முனிவரால் விதிவிலக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளார்கள். இத்தகைய விலக்குப் பெற்றவர்களுளே தமக்கும் ஒரிடம் கிடைக்கவேண்டு மென்று முனிவர் விரும்பியிருக்கவாமென்று ஆசிக்க இடமிருக்கிறது. அது எவ்வாறுயினும், கணைசையருக்குச் சேஞ்வரையர்மேல் சிவஞான முனிவருக் கிருந்ததிலும் கூடிய மதிப்பு இருந்திருக்கிறது. சிவஞான முனிவர் சேஞ்வரையரிலிருந்து வேறுபடுமிடங்கள் பலவற்றிலே, சேஞ்வரையருரையே பொருத்தமானதெனக் கணைசையர் நிறுவ முயன்றுள்ளார்.

தொண்காப்பியப் பதிப்புகளிலே அனுபந்தங்களாக வெளியிடப்பட்ட கணைசையரின் எட்டுக் கட்டுரைகளுக்கும் அவை முதலில் வெளியான ‘செந்தமிழ்’ என்ற சஞ்சிகையின் தொகுதி. பகுதி என்ற விபரங்கள் காணப்படுவதால், அக்கட்டுரைகளைக் காலமுறையிலே மேல்வருமாறு வகுக்கக்கூடியதாயுள்ளது.

1. போலி எழுத்து	(22 - 3)
2. ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்	(25 - 9)
3. தொகைநிலை	(26 - 1)
4. அளப்படை	(26 - 7)
5. பிறிதுபிறிதேற்றல்	(27 - 1)
6. தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி	(27 - 7,9)
7. இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அஸ்மொழித் தொகையும்	(28 - 12)
8. சிறுபொழுதாராய்ச்சி	(29 - 10)

இக்கட்டுரைகள் யாவும் 1923ஆம் ஆண்டுக்கும் 1931ஆம் ஆண்டுக்கு மிடையில் வெளிவந்தவை. இக்கட்டுரைகளிலே கணேசையரின் அனுகு முறையின் போக்கினை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கணேசையரின் அஸ்தகுமுறை

முதலிலே வெளியான நான்கு கட்டுரைகளிலும் ஒரு பொதுத் தன்மை கையக் காணலாம். கட்டுரைகளைத் தொடங்கும்போது, கணேசையர் நேரடியாகத் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியாகத் தொடங்கவில்லை. தொல்காப்பியக் கடலுள் இறங்க, அவருக்குத் தயக்கமாக இருந்திருக்கவேண்டும். போலி, ஆறனுருபு பிறிதேற்றல், அளப்படை என்ற மூன்றும் நன்னாலார் கருத்துகளை ஆராய்வதற்காக எழுந்த கட்டுரைகள்போல அமைந்துள்ளன, அகத்தியம் முதனாலெணவும், தொல்காப்பியம் வழி நூலெணவும், நன்னால் புடைநூலெணவும் முனிவர் கொண்டுள்ளார். ஜயர் நன்னாலை வழிநூலைக் கொள்வதால், தொல்காட்பியத்தை முதனாலெணக் கொண்டிருக்கவேண்டும். நன்னால் எழுந்த காலத்திலிருந்தே அது வழிநூலா அல்லது தொல்காப்பியத்துக்கு எதிர்நூலா என்ற வினா எழுந்திருக்கிறது. இளம்பூரணர் உரையோடு கூடிய தொல்காப்பியத்தையும் இராசபவித்திரப் பல்லவதறையரின் உரையோடு கூடிய அவிநயத்தையும் நன்கு பயன்படுத்தியே, பவணந்தி நன்னாலை எழுதியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம் ஓர் ஆசிரியரால் ஒரு காலத்திலே செய்யப்பட்ட நூல்தான் என்பது இன்று பிரச்சினையாகியுள்ளது. இந்க நிலை ஏற்பட்ட தற்கு இரண்டு காரணிகளுள். தொல்காப்பியர் காலம் இன்று காணப்படும் சங்க நூல்களின் காலத்துக்கு முற்பட்டதென்று நம்பப்படும் வலுவான மாடு உண்டு. அது இடைச்சங்க நூலெண இறையனரகப்பொருள்களை கூறியுள்ளமையை மறுத்து, அது கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டு வரையிலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்ற முடிபுக்கு ஆதரவாகப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அகச்சான்றுகள் பல காட்டியுள்ளார். தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்டவரெனக் கூறப்படும் அகத்தியரைப்பற்றித் தொல்காப்பியத்திலோ, சங்க இலக்கியங்களிலோ எவ்வித குறிப்புமில்லை. அகத்தியர் மாணவர் பண்ணிருவருள்ளே தொல்காப்பியர், அவிநயர், பணம்பாரனுர் முதலியோர் அடங்குவரெணவும், அவரே பண்ணிரு படலத்தைப் பாடினரெணவும் அப்பண்ணிரு படலத்தின் வழிநூலாகவே குறப்பொருள்

வெண்பாமாலை தொன்றியதெனவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலே கூறப்பட்டு, இடைக்காலத்திலிருந்து வலுவுடன் காணப்படும் மரபு ஒன்று உண்டு. தொல்காப்பியர் என்ற பெயரிலே இருவர் இருந்தனர். ஒருவர் சங்க இலக்கியங்களுக்கு முற்பட்டவர், மற்றவர் அத்தியான் மாணவராகச் சுமார் கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டுவரையில் வாழ்ந்தவர். இளம் பூரணர் தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதுவதற்கு முன்பு தொல்காப்பியர் இருவர் கதைகளும் கலந்து, தொல்காப்பியம் இரண்டன் மரபுகளும் கலந்துவிட்டனவேனேப் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனுட்சிந்தரனுர் முடிவுகட்டியுள்ளார்.

பவணந்தி அவிநாயத்தைப் பயன்படுக்கியுள்ளபோதும், நன்னால் தொல்காப்பியத்தின் 'அழிநூல்' அல்ல, வழிநூலே என்ற மயிலநாதரின் முடிபைக் கணேசையர் ஏற்றுள்ளார். இருபதாம் நூற்றுண்டுக் கொடக்கத்தில் நன்னாலைக் தூற்றியும் பேரற்றியும் கண்டனங்களும் கண்டன மறுப்புகளும் 'செந்தமிழ்' என்ற சஞ்சிகையிலே வெளிபந்தகால கலாசிக்கக்கூடியது. இவங்கை இராமநாதன், 'தொல்காப்பியரும் பிற்காலத்தாரும்' என்னும் தலைப்பிலே தொல்காப்பியரைப் புகற்றித்தும், பவணந்தியானார் இகழ்ந்தும் தொடர் கட்டுரை எழுதிவந்தனர். இதற்கு மறுப்பாக, யாழிப்பாணத்துக் கைவத்தியிலிங்கம்பிள்ளை கட்டுரை எழுதினர். இம்மறுப்புக்கும் மறுப்பு, யாழிப்பாணம் ஆர். ஆர். குணரத்தினம் என்பவால், 'நன்னால் என்னும் இயையில் பெயர்ச்சொற்றிருடர் மறுப்பு' என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டது. கணேசையர் நன்னாலை மதித்தவற்றைப்பது தெளிவு.

1. போலி எழுத்து

போலி எழுத்து என்னும் முதற் கட்டுரையிலே, நன்னாற் குத்திரம் தரப்பட்டு, உரையாளர் ஒருசாரார் கருத்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.

“அம்முனிகரம் யகர மென்றிவை
எய்ஜிலையோத் திசைக்கு மல்வொ
டுவ்வும் வல்வு மொவோ ரன்னை”

— நன். 125

பவணந்தியார் போலி எழுத்து உணர்த்தினார்கள் ரெனவும், சந்தியக்கரமே யுணர்த்தினார்கள் வெளியிலே மொழிந்து, உரைப்பொருத்தத்தை ஆராயத் தொடங்கும் கணேசையர், குறிப்பிட்ட உரையாளர்களின் பெயர்களைச் சுட்டிக் கூறவும் விரும்பவில்லை. சந்தியக்கரமே கூறப்படுகிறதென்ற கருத்தைச் சங்காநமச்சிவாயர் முதலிலே வெளியிட்டார். அக்கருத்தை விளக்கி போலி எழுத்து என்று உரை கூறியோரைச் சிவஞான முனிவர் கண்டித்துள்ளார். தொல்காப்பியச் குத்திரவிருத்தியிலும் முனிவரின் கருத்து இடம்பெற்றுள்ளது.

பவணந்தியார் குறியது சந்தியக்கரமன்று என்பதற்குக் கணேசையர் கூறும் நியாயங்களாவன:-

1. சந்தியக்கரம் உணர்த்தியிருந்தால், தாம் குறித்த பொருள் இனிது விளங்கத்தக்க முறையிலே, அம்முனையகரமிருமென்றும் அவ்வொடுவல்வும் உவ்வுமென்றும், ஒத்து எய்தினென்றும் ஜயிசைக்குமென்றும் குத்திரித்திருப்பர்.

3. மாற்றிப் பொருள் கொள்வதாலும் கூட்டிப் பொருளுரைத்த வாலும் சந்தியக்கரங் கூறுவதாகக் கொள்வாருக்கு, இவையென்னுந் தொகைச் சொல்லாலே இரண்டும் வருமென்பது பொருளே என்றி இரண்டுங்கூடி யென்பது பொருளாகாது.
3. ஆரியமொழியிற் கூறிய சந்தியக்கரத்தை, தமிழ்மொழிக் கண்ணும் புகுத்தவேண்டி, நன்னூலார் போலியுணர்த்திய குத்திரத்தைச் சந்தியக்கரமுணர்த்தியதெனக் கொண்டு வலிந்து பொருள் கோடல் உண்மைப் பொருளும் பொருத்தமுமன்று.
4. நன்னூற் குத்திரத்தின் நேர்பொருளை எடுத்துக்கூறும் கணேசையர், பவணந்தியார் சத்தியக்கரங் கூறியிருந்தால், வடமொழியில் உள்ள வாறு ஏகரஞ்சிகளையுங் கூறியிருப்பாரென்பர். போலியெழுத்தால் வரும் பயன் செய்யுளில் வரும் எதுகைக்கண் இவ்வாறு கொள்ள நிற்றலாம்.

நன்னூற் குத்திர விருத்தியிலே, சிவஞான முனிவர் கொடுத்துள்ள மேல்வரும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால், கணேசையர் அளித்துள்ள பதில் புரியும் :-

“.....அகரக்கூறும் இகரக்கூறுந் தம்முளொத்து ஏகரமொலிக்கும், அகரக்கூறும் உகரக்கூறுந் தம்முளொத்து ஒகரமொலிக்கு மெனவுங் கொள்க.இச்சுத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது, தமிழ்தாற் பயிற்சியென்றுமேயுடையர், எழுத்துப் போலியுணர்த் திற்கிறன்று பொருள்கொண்டு ...உதாரணங்காட்டுவார். அவ்வாறு பொருள் கொண்டு உதாரணங்காட்டுமாற்றுற் பெறும் பயனின்மை யானும், வடநூலொடு மாறுபடுதலாலும், அதுபொருந்தாதெனக்க.”

தொல்காப்பியருடைய கருத்தைக் கணேசையர் ஆராய முற்படுகின் ஸ்ரீ. ‘அகரவிகர மைகாரமாகு’ மென்றும் ‘அகரவுகர மெளகாரமாகு’ மென்றும் இகர உகரங்களை முன்னர்க்கூறிப்பின்னர் ‘அகரத்திம்பர் யகரப்புள்ளி யுமையென்னுஞ்சினை மெப்பெறுத்தோன்று’ மென யகரத்தை வெறுவைத்துக் கூறியது போலியெழுத்தாமாற்றை நன்கு புலப்படுத்துவதற்கே; அகரவிகரங்களுக்கிடையீய யகரங்களந்து ஐகாரமாகுமென்பதே அவர் கருத்தாயின், அது தெளிவாக அமையுமாறு குத்திரிப்பார். ‘ஐயெண்டுஞ்சினை’ என்ற தொல்காப்பியத் தொடர் சந்தியக்கரம் என்ற கோட்பாட்டுக்கு எதிரானதெனக் கணேசையர் வாதிப்பார். சினையென்பது உறுப்பென்னும் பொருளையுணர்த்தி, ஆகுபெயராய் எழுத்தை யுணர்த்தும்; தொல்காப்பியம் எழுத்தத்தொரச் சூத்திரங்கள் நான்கில், சினை என்னுஞ்சொல் அதே பொருளிற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைக் கணேசையர் காட்டியுள்ளார்.

கணேசையர் தர்க்கமுறையிலே தமிழுடைய கொள்கையை நிறுவுதற்குச் சில தடைகளைத் தோற்றுவித்து, அவற்றுக்கேற்ற விடைகளையுந்தந்துள்ளார். சினையென்பதற்கு, ஐயின் சினையென்றால் என்ன என்பது ஒரு தடை... அவ்வாருயின் சூத்திரத்திலே, !ஐயெண்டிலின்சினை என்றிருக்க வேண்டு

மென்பதுவிடை: மொழிக்கு உறுப்பாதல் பற்றிச் சினையென எழுத்தைக் கூறினாரென்றால் என்ன என்பது ஒருதடை. எங்கும் எழுத்தென்றே தொல்காப்பியர் ஆளுவர் என்பது அதற்குவிடை. அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளி என்ற குத்திரத்திலுள்ள இம்பர் என்பது காலப்பின்னு, இடப் பின்னு என்பது தடை. எழுத்தத்திகாரர் குத்திரங்களில் இம்பர் என்று வருமிடங்கள் அனைத்திலும் இம்பர் என்பது காலப்பின்னுக் வருகிறது என்பது விடை.

போலியெழுத்து வழக்குப்பற்றி இலக்கணகாரர், உரையாளர், முதியோர்நிலைபற்றிக் கணைசையர் தொடர்ந்து கூறுகிறார். அகரவிகரமைகாரர் மாதலுக்கும் அகரவரைமொகார மாதலுக்கும் நங்கினர்க்கினியர் ‘அது கொள்ளற்க’ எனவும் பிரயோகவிலேகத்தார் ‘இக்காலத்துப் பயணப்படாமலே நின்றனவனினுமழையும்’ எனவும் கூறியுள்ளமையைக் கணைசையர் குறிப்பர். போலியெழுத்து எதுகைக்குமட்டுமல்லாது அளபெடக்கும் பயணப்படுவதாகக் கொண்டால், இந்தச் சிக்கல் தீர் இடமிருக்கிறது. ஐ என்ற நெட்டெழுத்துக்கு அதன் இனக்குறிலாக இகரமும் ஒன் என்ற நெட்டெழுத்துக்கு அதன் இனக்குறிலாக உரைமும் வழக்குவதாலேதான் இவை போலியெழுத்துக்களாகக் கொள்ளப்படவேண்டிய தேவையேற பட்டிருக்கிறது. கணைசையர் இத்தகைய விளக்கந்தராதபோதும், முதியோர் ஐயன் என்பதை அய்யன் எனவும் ஒளவை என்பதை அவ்வை எனவும் எழுதிவந்ததை எடுத்துக் காட்டியது பாராட்டத்தக்கது. மொழியமைப்புப் பற்றிய சிக்கல்கள் வழக்குமொழியை ஆராய்வதாலேயே தீர்க்கப்படத்தக்கன என்பது இன்றையமொழியியலார் கருத்து. தமிழ்நாட்டிலே அமூல் நடத்தப்பட்ட எழுத்துச்சீர்திருத்தத்திலே ஐ,ஒள் என்னும் ஈரெழுத்துக்களும் தமிழ்நெடுங்கணக்கிலிருந்து விலக்கப்பட்டுவிட்டதால், இலக்கணகாரர் இந்தப்பிரச்சினையை இனி ஒதுக்கிவிடலாம்.

2. ஆற்றுவருபு பிறிதேற்றல்

‘ஆற்றுவருபுமேற்குமவ்வருபே’ என்ற நன்னால்-293 உடன் கட்டுரையைத் தொடங்கும் கணைசையர், மயிலைநாதருரையைத்தந்து, அதற்குச் சிவஞானமுனிவரின் மறுப்பைக்கூறி, அம்மறுப்புப் பொருத்தமுடையதன்றெனக் காட்டுகின்றார். சிவஞானமுனிவரைப் பெயர்சொல்லிக் கண்டிப்பதற்குக் கணைசையர் துணிந்துவிட்டமையை, இக்கட்டுரையிலே காணலாம்.

ஆறுமேற்றுமையுருபு மற்றையுருபுகளை ஏற்றுவருமெனப் பொருளைத்த மயிலைநாதர் சாத்தனது, சாத்தனதனை, சாத்தனதனால் முதலியலைகா எடுத்துக்காட்டுகள் நந்துள்ளஸர் உருபு இடைச் சொல்லாதலாலும், சாத்தனதனை என்னும்போது சாத்தனது என்பது துவ்விகுதியும் அகரச் சாரியையும் பெற்று நின்ற பெயராதல்லால், அதுவென்பதை ஆற்றுருபென்றல் பொருத்தாது என்பது முனிவரின் மறுப்பு. முனிவர் காட்டியுள்ளவாறே பிரிக்கப்பட்டினும், உடைமைப் பொருளிலேயே வருதலால், ஆற்றுருபென் வழங்கப்பட்டுள்ளதென ஐயர் கூறுகிறார்.

மயிலைநாதருரை சேனுவரையர், இளம்பூரணர் கருத்துகளோடு ஒத்துப் பொகுமாற்றையும் ஐயர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மயிலைநாதர், ‘சாத்தனது

..... எழுவாய்க்குபும் ஏற்குமென்றும் விண்யும் விணக்குறிப்புங்கொண்டு முடியுமென்றும் உரைத்துமயை உற்று நோக்கும்போது, ஆறும் வேற்றுமையுருபு ஏற்றுத்திரு சொல்லே விணக்குறிப்புப் பெயராய்நின்று பிறி துருபு ஏற்குமென்பதும், ஏற்குங்காலும் உடைமைப்பொருளும் காணப்படுதலால் ஆறனுருபென்றே வழங்கி வந்தனரென்பதும் தெளிவாகின்றன. ‘பிறிது பிறிதேற்றலும்’ என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்குச் சேனு வரையரும் இளம்பூரணரும் இக்கருத்தமையவே பொருள்கூறினர்.

விவராணமுனிவர் இவ்வரையை மறுத்து, இதற்கு முதற் சூத்திரத்திற்கு, உருபு இடையிலும் இறுதியிலும் விரிந்து வருமென்றும் அது வடநூலார் மதமென்றும் பொருள் கூறினர். தமிழ் இலக்கணங்கள் கூறவந்தத் தொல்காப்பியர் வடமொழி யிலக்கணங்கள் வந்தாரென்றல் பொருத்த மில்லையென்றும், கூறினும் ‘அளபிற்கோடல் அந்தணர் மறைத்தே’ என்பதுபோலச் சூத்திரத்திரிப்பாரென்றும், வடநூலார் மதம் இதுவென எடுத்துக் காட்டும் வழக்கு தொல்காப்பியத்தில் இல்லையென்றும், ‘வரையார்’ எனத் தொல்காப்பியத்தில் வருமிடங்கள்தோறும் வரையாரென்பதற்குத் தமிழ் நாலாசிரியர் என்பவன்றி வடநூலார் என்பது பொருத்தாதென்றும் வடநூலார் மதம் இதுவென வேறுபாடறிதற்குக் கூறினாரெனில், அதனாற் போந்த பயன் எதுவுமில்லையென்றும் கணைசையர் வாதிப்பர்.

இவ்வரை மறுப்பை நிறுவுவதற்குக் கணைசையர் தடைவிடைகள் மூலமாக மேலும்சில ஆதாரங்கள் தருவார். ‘ஐயுங்கண்ணுமல்லாப்பொருள்வயின்’ என்ற தொல்காப்பியச் சொல்லத்திகாரச் சூத்திரத்தில் வரும் ‘தொகாவிறுதியான்’ என்னும் எதிர்மறை, வேற்றுமைத் தொடரில் வருதலில், அத்தொடரிலேபே உடன்பாட்டுப் பொருளும் வரவேண்டுமல்லவா என்பது தடை. அவ்வாறு வருதல் முனிவர் உரைக்கு இல்லாமையால், அவருடைய பொருந்தாதென்பது விடை. ‘பிறிது பிறிதேற்றலும்’ என்னுஞ்சுத்திரத்தில், இனமல்லவற்றை உடனெண்ணுதல் மரபன்று என்று சூத்திரிக்கிருத்தி கூறியுள்ளதே என்பது தடை. சேனுவரையர் இச்சூத்திரம் வழுவுமைதி பென்று கூறுதலினால், வழு அமைத்தற்கன் வழுவாவனவற்றை உடனெண்ணுதல் பொருந்துமாதலினால் முனிவர் கூற்று மறுக்கப்படுகிறது என்பது விடை. உருபு பிறிதேற்றலும் என விளங்கச் சூத்திரியாது, ‘பிறிது பிறிதேற்றலும்’ எனக் குத்திரித்தது ஏன் என்பது அடித்த தடை. அதனாலும் ஒரு நயம் தோன்றுதற்கு என்று கூறும் கணைசையர், உருபு இடைச்சொல்லாதலாற் பிறிதுருபை ஏற்காதாதலால், உருபு தன்னை யேற்ற சொல்லோடுகூடிப் பெயர்த்தன்மையெய்தி நின்ற என்ற வேற்றுமை நயமென மேலும் அதனை விளக்குவார்.

தாம் நிறுவ எடுத்துக்கொண்ட மயிலைநாதருரைக்குச் சாரிபாகக் கணைசையர் மேலும் சில சான்றுகள் தருவார். சாத்தனது என்பதுபோல வேற்றுமைப் பொருள்பற்றிக் குறிப்புவினமுற்றுப் பிறத்தல் உண்டென்பது ‘அதுச்சொல்வேற்றுமையுடைமையானும்’ என்னுந் தொல்காப்பியச் சொல்லத்திகாரச் சூத்திரத்தாலே தெரியவருதலால், சாத்தனது என்பது உடையது முன்னும் உடைமைப்பொருள் பின்னுமாக வந்த குறிப்பு விணை முற்றுகிச் சாத்தனுடையதாயிற்று எனப் பொருள்தந்து உருபேற்ற சாத-

தனதுபோல நிற்குமென்பதும், பின் அது பெயராய் நின்று உருபேற்கு மென்பதும் அக்காலத் துரையாசிரியர்களுக்கு மட்டுமென்றி, நூலாசிரியர்க்கும் கருத்தாதல் துணியப்படும். பிரயோக விவேக நூலாரும் இக்கருத்தினாலே. சாத்தனது, சாத்தன என விணைக்குறிப்பு முற்றுகள் ஒருமை பன்மையிருக அமைவதுபோல உருபேற்ற ஆரும் வெற்றுமைப் பெயர்கள் ஒருமை பன்மையிருக அமைவது. இரண்டுக்குமுள்ள ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதாகக் கண்ணையர் காட்டுவார்.

கட்டுரையின் ஈற்றிலே சிவஞான முனிவர் நன்னாற் குத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையைத் தந்து, அதன் பொருந்தாமையைக் காட்டுவார். எழுவாயாய் நின்ற அவ்வருபே ஜி முதலிய ஆறுருபுகளையும் ஏற்றுவருமென்பது முனிவருரை. அவ்வருபு என்பது எழுவாயுருபைமட்டும் கட்டாதென்பதும், எழுவாயுருபு பிற உருபேற்குமென்பது பொருந்தாதென்பதும், பெயர் வடிவம் உருபேற்றலே கூறப்பட்டதெனில், அது கூறியது கூறலாமென்றும் ஜயர் வாதிக்கிறார். ஆறுஞாறுபு என்பதற்கு ஆரும் வெற்றுமையுறுபென்பது பொருளேதவிர, ஆறுபு என்பது பொருள்ள என்பதை நிறுவ, ஜயர் தொல்காப்பியரதும் நன்னாலாரதும் சொல்லாட்சிகளைச் சான்றுக்கக் காட்டுவார். மயில்நாதருக்கரையே பொருத்தமாதல் தெளிக எனக் கட்டுரை முடிவுபெறுகின்றது.

கண்ணையர் தமிழ்முடைய கருத்தை நிறுவுவதிலே வெற்றிபெற்றுள்ளாரென்பது தெளிவு. தொல்காப்பியரும் பிழை விட்டுவிட்டார், நன்னாலார் அதே பிழையை ஏற்றுவிட்டாரென்று கொண்டால் மட்டுமே, கண்ணையர் இலக்கணக் கொள்கை பொருந்தாதெனக் கூறலாம்.

3. தொகை நிலை

கண்ணையர் இக்கட்டுரையைச் குத்திரப் பொருளாராய்ச்சியாகத் தொடங்கவில்லை. கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே, ‘அவையடக்கம்’ போன்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. தொகைநிலை என்ற கட்டுரை அறிஞர்களை நோக்கி எழுந்ததன்று எனவும் மாணவர்களுக்கு விளக்கம் கருதியே எழுந்த தொகை ஜயர் கூறியுள்ளார். இக்கட்டுரையிலே உரையாசிரியருக்கும் சேஞ்வரையருக்கும் தொகைவிளக்கம்பற்றிக் காணப்படும் வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி, அவர்களுள் எவர் கூற்றுப் பொருத்தமானதென ஆராயப் படுகிறது. தொகைநிலையாலது வேற்றுமை முதலிய பொருள்மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒன்றுபடத் தமிழ்மூல இயைந்துநிற்றவென்றும், தொகுங்காற் பெயரும் பெயரும், பெயரும் விணையும் தொகுமென்றும் சேஞ்வரையர் கூறுவார். உரையாசிரியர் முகவியோர் பெயரும் பெயருமே தொகுமென்றும் பிளவுபட்டிசைத்தலாலே பெயரும் விணையுந் தொகாவென்றுங் கூறுவார்கள், உரையாசிரியருடைய கருத்து, ‘பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்பு’ என்னுந் தொல்காப்பிய எழுத்தத்திகாரச் குத்திரத்துக்கு அவர் பெயர்க்கொல்லும் விணைச் சொல்லும் பெயரும் விணையுமாய்ப் பிரிந்தும் பெயரும் பெயருமாய்க் கூடிய மிசைப்ப வேற்றுமையுறுபு தொகாது நிலைபெற்றவிடத்தும் அவை தொற்றுதல் வேண்டாத தொகுதிக்கண்ணுமென்க உரைத்தவுரையானும்,

விளவினைக் குறைத்தான், விளவினைக் குறைத்தவன் எனவும், நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துக்கொண்டவன் எனவுங் காட்டிய உதாரணத் தாலும் அறியப்படும். பெயரும் பெயருமே தொகுமென்னும் வடநால் விதியை மேற்கொண்டவரென் உரையாசிரியரைக் குறைக்கும் கணைசையர், தமிழ் வழக்கறிந்து பெயரும் விளையுந் தொகுமெனக் கொண்டவரெனச் சேனுவரையரைப் பாராட்டுகிறோர். தமிழ்நால் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியரைவும் வடநாற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனுவரையரெனவும் முனிவர் கூறுவன் இங்கே ஒப்புறோக்கத்தக்கன.

தொல்காப்பியரது கருத்து எதுவெனத் துணியமுயலும் ஜீயர், மேற்காட்டப்பட்ட குத்திரத்துக்குச் சரியான பொருள், “‘பெயரும் பெயரும் பெயரும் தொழிலும் பிரிந்திசைப்ப வேற்றுமையுருபு நிலைபெறுவழியும் அவை ஒருங்கிசைப்ப அவ்வுருபுகள் நிலைபெறுதல் வேண்டாத தொகைச் சொற்றனல்லும்’” என்பர். தொல்காப்பியருக்கும் இதுவே கருத்தால், பிரிந்தொருங் கிசைத்தலைப் பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாகக் கூறின மையாலும் பின்விரிதலையும் தொகுதலையும் முறைநிரவினிறை வகையாலே விளங்க வைத்தமையினாலும் அறியப்படும். உரையாசிரியருக்கும் இக் கருத்து உடன்பாடெனக் கொள்ளும் ஜீயர், அவர் ‘நிறுத்த சொல்லுங் அறித்துவருகின்வியும்’ என்னும் எழுத்துக்கிகாரச் குத்திரவுரையிலே, ‘இனி ஒழிந்த வேற்றுமைத் தொகையும் உவமைத் தொகையும் தன்னினமுடித்த வென்பதனால், ஈண்டு ஒருசொல்லெனப்படும்’, எனக் கூறியதைக் காட்டுகிறோர். ‘பெயரினுகிய தொகையுமாருளவே’ என்னும் சொல்லதிகாரச் குத்திரத்தால், தொல்காப்பியர் கருத்து மேலும் தெளிவுபெறுகின்றது முனிவர் இச்சுத்திரத்துக்கு ‘விளையினுகிய பெயரும் உள்’ என்று கூறியுள்ள உரை, உம்மைக்கு அவ்வாறு பொருள்கொள்ள இடமில்லையாத வால் ஜீயரால் மறுக்கப்படுகிறது. நன்னால் தொல்காப்பியர் கருத்துக்கே ஆதரவாக உள்ளது.

சிவஞான முனிவருவரையைச் சேவுவரையருவரோடு ஒப்பிடும் ஜீயர், ஒருபுந்த ஒப்புமையும் ஒருபுடை வேற்றுமையுங்கண்டு. வேற்றுமையாக அமைந்துள்ள பகுதி பொருந்தாதென நிறுவுகிறோர். நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்டப்பட்டான் என்பவற்றுள் ஒருபு தொக்க்கணவாயினும் விளையோடு முடிதலில், ‘எல்லாத் தொகையுமொரு சொன்னைடைய’ என்னுந் தொகையிலக்கணம்பெருது பக்கிசைத்தலால், இவை தொகாநிலையென்பர் முனிவர். இதனால், இருசொற் பினவுபடாது நிற்றல் தொகையென்னுங் கருத்தாவில், முனிவர் சேனுவரையரோடு ஒப்பினும், பெயரும் விளையும் இயைவதுந் தொகையெனக் கொள்ளும் சேனுவரையரோடு மாறுபடுகின்றனரென்பது தெரியவருகிறது. நிலத்தைக்கடந்தான் என்பது பின்திசைக் கிறதே தவிர, நிலங்கடந்தான் என்பது பின்திசைக்கவில்லை என்பது ஜீயர் விளக்கமாகும். வடநாலாரின் கருத்தும் இதுவே. வட நாலார் விளையோடு முடிதலைத் தொகையாகக் கொள்ளாததற்குக் காரணம், வட மொழியிலே தொகை அவ்வாறு விளையோடு ஒட்டி அமைவதில்லை. முனிவருவரையின் பொருந்தாமையினை எடுத்துக்காட்டுவதற்குக் கணைசையர் சில உதாரணங்களை ஆராய்வர். குன்றக்கூடை பறந்தது என்பதையும் குன்றத்தின்கண் கூடை பறந்து என்பதையும் ஒப்பிடும்போது, குன்றக்

கால என்பது ஒரு சொல்லாய் எழுவாயாய் நிற்பது போல, குன்றத்தின் கண்கூகையென்பது ஒருசொல்லாய்ப் பறந்து என்னும் பயனிலை கொண்டு நில்லாது. குன்றத்தின்கண் என்பது குன்றத்தின் கண்பறந்த தெனவும் பொருள் மயக்கம் படுவதால், குன்றத்தின் கண்ணுள்ள எனவிரித்து முடித் தால், அங்கே உட்டொடர் பலவாயவிரியாகுமன்றி தொகையாகாது. இவற்றைக்கொண்டு, உருபுதொகப் பெயரும்பெயரும், பெயரும் விணையும் இயைவதே தொகையென் ஜயர் நிறுவுகிறோர். சேனுவரையரயறும் தம் முடைய கருத்துக்கு ஆதரவாளர்போல முனிவர் கூறிச் செல்வது, ஜயராற் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. சேனுவரையர் செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என்பவற்றைத் தொகாநிலையென்றது விணைமுன்னும் பெயர் பின்னு மாக மாறிப்பிளவுபட்டு நிற்றலாவன்றி, விணையோடுமுடிதல் பற்றியன்று என்பதை நன்கு அறிந்தும், தாம் பிடித்ததையே சாதிக்குமாறு, சேனு வரையர்க்கு அதுவே கருத்துப் போலுமென்று கூறியுள்ளாரேன் ஜயர் கண்டிப்பர். முனிவர் நச்சினார்க்கிணியரைக் கண்டிப்பதற்குப் பயன்படுத்திய தொடர், முனிவரைக் கண்டிப்பதற்கு ஜயராற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சேனுவரையரயும் நச்சினார்க்கிணியரையும் ஒப்பிடும் ஜயர், நச்சினார்க்கிணியர் வேறுபடுமிடங்களின் பொருத்தமின்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறோர். செய்தான்பொருள், இருந்தான் மாடத்தது என்பன பிளவுபட்டிசைத் தலால், இருசொற்றெலுதல் தொகையெனக்கொண்ட சேனுவரையர் கருத்து நிரம்பாதெனக்கொள்ளும் நச்சினார்க்கிணியர் உருபுதொகுதலே தொகையென்றார். தொகைச்சொல்லாவது ஒட்டி ஒருசொல்லாய் வரவேண்டுமென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாதலில் செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என்பன தொகையே மாறிப்பிளவுபட்டு. ஒட்டி ஒருசொல்லாய் வாராமையின், சேனுவரையர் அவை தொகைபன்று என்றார். தொகைமாறி நின்றதென்பதே, நன்னாற் பொதுவியல் 12-ஆம் சூத்திரத்திற்குச் சங்கரநமசிவாயர் கூறிய உரையினிருந்தும் தெரியவருவதாம். ‘எல்லாத்தொகையும் ஒருசொன்னடைய’ எனத்தொல்காப்பியர் கூறியதை நுனுகிநோக்காத நச்சினார்க்கிணியர் பெயரும்விணையும் பிரிந்திசைத் த வழியும் வேற்றுமையுறுபு தொகுதலின்தொகையெனத் தாங்கொண்ட பொருளைச் சாதிக்குமாறு அச்சுத்திரத்திற்குப் பொருந்தாவரை கூறினார். சொற்பிளவுபடினும் உருபு தொகுதலே தொகையென்ற நச்சினார்க்கிணியர் கருத்தின் பொருந்தாமை, சங்கரநமசிவாயர் ‘பெயரொடு பெயரும்’ என்னும் நன்னாற் பொதுவியற் குத்தரத்துக்குக் கூறிய உரையாலும் புலப்படுவதை ஜயர் காட்டுவார். தொகைநிலை பற்றி, நச்சினார்க்கிணியர் சேனுவரையரினிருந்து வேறுபடுமிடங்களை ஜயர் தொடர் ந்து மறுப்பர். ‘அதுவென் வேற்றுமையூர்தினைத் தொகைவயின்’ என்னுஞ் சொல்லத்திகாரச் குத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கிணியர் நேரேபொருள் கொள்ளாது, சொற்களை இயைபின்றி மாற்றியும் இல்லாதபொருளை வருஷித்தும் தொல்காப்பியர் கருத்தோடு முரணப்பொருள்கொண்டு பலவாறு கூறுவார். நின்மகள் என்பது பயனிலை கொள்ளாது நின்ற வழிநின்கு மகள் எனவிரியமாதலாலும் நம்பிமகன் என்பது பயனிலை கொள்ளாங்கால் நம்பிக்கு மகன் வந்தான் என முடியாமையின் நம்பியுடையமகன் அல்லது நம்பிக்குப் பிறந்த மகன் என்றால் விரித்தல் வேண்டுமாதலாலும், நின்கு மகனு

யுள்ளவன் என்பது ஆக்கமெனில், இயற்கையைச் செயற்கையாகக் கூறிய இலக்கணையென்வாம், ஆதலாலும் நச்சினார்க்கினியர் கூறியன நிராகரிக்கத் தக்கை என்பர் ஜயர்.

செனுவரையர் கருத்து ‘பெயரோடுபெயரும் விணையும் வேற்றுமை’ எனத் தொடங்கும் இலக்கண விளக்கக் குத்திரத்தாலும் அதன் உரையாலும் உறுதிப்படுவதையும் பிரயோக விவேகம் சமாசம் – இன் உரையிலே தொகைநிலை, தொகாநிலையென்பன விளக்கப்படுமாற்றால் வலுப்படுவதையும் எடுத்துக்காட்டிக் கணேசையர் கட்டுரையை நிறைவு செய்துள்ளார். செனுவரையர் இலக்கணக் கொள்கையின் சில கூறுகளுக்குச் சிலர் ஏற்படுத்திய தடைகளை ஜயர் தக்க முறையிலே விடுவித்துள்ளார்:

4. அளப்படை

அளப்படை என்ற பெயர்ச்சொல் விளக்கப்பட்டு, நன்னூலாரின் கூற்று கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே தரப்பட்டுள்ளது. அளப்படுக்கும் போது, நெட்டெடுத்தேழும் அளப்படுக்குமென்றும், அவை இவ்வளவு மாத்திரை நீண்டனவென அவ்வற்றைக்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துகள் காட்டி அவற்றின் பின்னே நிற்குமென்றும் நன்னூலார் கூறுவர். தொல்காப்பிய எழுத்திகார உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியரென்று மிருவரும் நெடிலுங் குறிலுஞ் சேர்ந்துநிற்று அளப்படுக்கு மென்றும் பொருள்பட. ‘நீட்டம் வேண்டிய அவ்வளப்படைய்’ என்னுஞ் குத்திரத்திற்கு முறையே, “‘நீண்ட மாத்திரையையுடைய அளப்படை யெழுத்துப் பெறவேண்டின், மேற்கூறிய ஒரள்பும் இரண்டள்புமுடைய குறிலையும் நெடிலையும் பிளவுபடாமற் கூட்டியெழுதக என்று கூறு வர் ஆசிரியர்” என்றும், “வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் ஒசையும் பொருளும் பெறுதல் காரணமாக இரண்டுமாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிகக்கொலித்தலை விரும்புவாராயின், தாங்கருதிய மாத்திரையைத் தருதற்குரிய எழுத்துக்களைக் காட்டி, அம்மாத்திரையை எழுப்புக என்று கூறுவாராசிரியர்” என்றங் கூறுவர். நன்னூலார் கூற்று, உரையாளர் கூற்று ஆகியவற்றுள் எது பொருத்தமுடையதென்பதே கணேசையர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட விடயம்.

உரையாளர் இருவருமையும் பொருந்தாதெனக் கணேசையர் காட்டத் தொடங்கிறார். அளப்படையென்பது அளப்படுத்தலையுடைய ஒரெழுத்தையே உணர்த்தும். ஆதலால், ஒரெழுத்தே மிக்கு ஒலிக்கவேண்டும். இரண்டெடுத்துக்கூடி ஒலிப்பதாயின் எவ்வளவொலிக்கும், எவ்வாரையிலிக்கும் மூன்று மாத்திரை ஒலிக்குமா எனப் பல பிரச்சினைகள் தோண்றும். நீட்டம் வேண்டி ஒரெழுத்தை நீட்டுங்கால், அதனையே வேண்டிய அளவு நீட்டலா மாதலால், மற்றொரெழுத்துக் கூட்டிநீட்டவேண்டியதில்லை. இன்னிசையாளப்படையில், குற்றெழுத்தொன்றே நெடிலாகநீண்டு பின்னளப்படுத்தல் கண்கடு. எழுத்துக்களே சேர்ந்து ஒலிக்குமென்பது தொல்காப்பியருக்குக் கருத்தாயின், நெடிலுங் குறிலும் வருமெனச் குத்திரித்திருப்பர்.

தொடர்ந்து, தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்குக் கணேசையர் பொருளும் விளக்கமுங் கூறுவர். மாத்திரை மிக்கொலித்தலை விரும்பின், விரும்பிய மாத்திரையையுடைய எழுத்துக்களை அவ்வெழுத்தோடு கூட்டி, அவ்வெழுத்து விளையை எழுப்புக் கூறு சொல்லுவர் புலவர் என்பதே ஜயரதரும் நேர்பொருள். தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் ஏழை எடுத்துக்காட்டும் ஜயர் அவற்றை நோக்கும்போது ஒரெழுத்தீத நீருமிம்பதன்றி, இரண் டெழுத்துக்கூடி நீருமிம்பது ஆசிரியர் குத்தன்மையாகிறது. அளவின் பொருட்டு அவ்வள்ளுடைய கூட்டப்படும் எழுத்துகள் வரிவடிவில் அறிகுறி யாய் வரும். ‘குஞ்சிசை மொழிவயினின்றிசை நிறைக்கும்’ என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினாலும், குற்றெழுத்து இசைநிறைப்பதன்றி, நெட்டெழுத்தோடு கூடிஅளவெடுக்குமென்பது பெறப்படாது. குற்றெழுத்துகள் குறியாய்வரும். வரும்போது, அவ்வந்நடில் அவற்றுக்கிணமான குறிலையே குறியாகக் கொள்ளும். நெட்டெழுத்து நீருங்கால், ஓவ்வொரு மாத்திரை மிக்கே நீருமாதலினால், இரண்டு மாத்திரை நீட்சிக்கு, இரண்டு குற் றெழுத்துகளேயன்றி, ஒருநெட்டெழுத்துக்கை குறியாக எழுதார். ‘அளவெடை மிகுஉமிகரவிற்குபேயர்’ என்னுந் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்துக்குச் சேஞ்வரையர் கூறிய உரையையும், ஒன்று நின்று பின் ஒன்று ஒன்று கூடியே இரண்டாவதன்றி இரண்டென்பது ஒன்று இன்றுகளின் என்னும் நச்சினார்க்கிணியர் கூற்றையும் தம்கருத்துக்குச் சார்பானவையாகக் கணேசையர் காட்டுவர். தொல்காப்பியர் குற்றெழுத்து இசை நிறைக்குமென்றதனால், அக்குற்றெழுத்து எழுத்தாகக் கொள்ளப்படாதென்பது தெளிவு.

கணேசையருடைய எட்டுக் கெட்டுரைகளுள்ளும், சிவஞானமுனிவர் மறுப்புக்கு உள்ளாகாதது இந்தக் கட்டுரையுள் மட்டுமே. தமிழடைய கருத்துக்கு ஆதரவாகச் சிவஞானமுனிவருடைய கருத்துகள் சிலகாற்றைக் கணேசையர் இக்கட்டுரையிலே காட்டியுள்ளார். ஜயர் சிவஞானமுனிவரின் இலக்கணக் கொள்கைகளிலே குறைகளிருப்பனவாகத் தாம் கருதிய இடங்களையே கண்டிக்கிறோ தவிர, முனிவர்மீல் வெறுப்புடையவரல்லர் என்பது இக்கட்டுரையிலிருந்து புலனைகிறது. முனிவர் நன்னாஸ்விருத்தியுரையுள், ‘இசைகெடின்’ என்னுஞ் சூத்திரத்துவரும் ‘குறியீடு’ என்பதற்கு வரிவடியில் அறிமுறியாம் என்றும், ‘குற்றுயிர் அளபின்றும்’ என்பதற்கு ஒளிவடியில் அறிமுறியாம் என்றும் கூறியுள்ளார். அளவெடை தனிஎழுத் தன்று என்ற ஜயரின் கருத்துக்கு ஆதரவாக, “அளவெடை அந்நெட்டெழுத் தோடு குற்றெழுத்தொத்து நின்று நீண்டிசைப்படுத்தான்றுமினும், மொழிக் காரணமாய் வேறுபொருடாராது இசைநிறைத்தல் மாத்திரைப்பயத்தாய் நிற்றலின் வேறெழுத்தென வைத்தென்னப்படாதாயிற்று” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்திக்குப் பகுதி எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரே ஒரிடத்திலே முனிவருரையை உடன்பட்டமுடியாதவிடத்திலே, உரையாளரின் உரைக்கு இயைய அவர் அவ்வாறு கூறினரேயன்றி, அவர் கருத்து அதுவல்ல வெளக்குறியுள்ளார்.

அளவெடைபற்றிச் சங்கரநமசிவாயர், நச்சினார்க்கிணியர், சேஞ்வரையர், பாளினியர் ஆசிரியோருடைய கருத்துகள் சிலவற்றைக் கணேசையர் தொடர்ந்து காட்டுகிறார். அளவெடையை இரண்டெழுத்துங்கூடி மூன்று மாத்திரையாயிற்றெனக் கொள்ளில், இரண்டெழுத்தொலி அங்கங்களின்மை

யாலும், அளப்படையென்னும் பெயர் எலாமையாலும், அவ்வாறு கொள்ளாது. அறிகுறியே என்று ‘இசைகெட்டன்’ என்னும் நன்னாற் சூத்திர வுரையிலே சங்கரநமச்சிவாயர் கூறியுள்ளமையால், நெடி ஒன்குறியூஞ் சேர்ந்து பிளவுபட்டெடாலிக்குமேயன்றிப் பிளவுபடாதொலிக்கமாட்டா என்பர் ஜயர். நட்சினார்க்கிணியர் கூற்றுகளிலே சிலவற்றைக் கண்ணையர் ஏற்றுக்கொள்கிறூர். ‘நீட்டம் வேண்டின்’ என்பதற்கு ‘இரண்டுமாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கு ஒவித்தலை விரும்புவாராயின்’ என்றும், ‘அந்நெட்டெடமுத்துக்களே யளபெடுத்தவிற் சொல்லாதலெய்தன்’ என்றும் நட்சினார்க்கிணியர் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஜயர் இரண்டு கூற்றுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத விடத் து, ‘அவ்வாறு கூறினார் போலும்,’ ‘இக்கருத்து நோக்கிப்போலும்’, எனச் சமாளிப்பர். நெட்டெடமுத்தொன்றே நீண்டு அளபெடுக்குமென்பது சேலுவரையரது துணிவு மாம் என்று காட்டுவதற்கு அவர் சொல்லதிகாரம் 634ஆம் சூத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையை ஜயர் எடுத்துக்காட்டுவர். வடமொழி இலக்கணகாரர் பாணிணியர் ஒரெழுத்தே நீண்டொலிக்குமென்ற கருத்துடையராதலையுங் காட்டுகிறூர். நன்னாலாரின் இலக்கணக் கொள்கை சிவஞான முனிவரின் இலக்கணக் கொள்கையாகிக் கண்ணையின் இலக்கணக் கொள்கையாக வும் ஆவதை இக்கட்டுரையிலே காணலாம்.

5. பிறிதுபிறிதேற்றல்

இறதி நான்கு கட்டுரைகளிலும் ஒரு பொதுத்தன்மை காணப்படுகிறது; கண்ணையர் நேரடியாகவே தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கி விடுகிறார். இவற்றுள் முதல்முன்று கட்டுரைகளும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார ஆராய்ச்சியாக அமைகின்றன. இம் மூன்று கட்டுரைகளிலும் சிவஞான முனிவருக்குமட்டு மல்லாது, கலாநிதி பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி என்ற நம்முடைய சமகால அறிஞருக்கும் கண்ணையர் பதிலிறுக்கவேண்டியவராகிறார். அன்னைமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே வடமொழிப் பேராசிரியர் விளங்கிய கலாநிதி சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி வடமொழி யோடு தொடர்புபடுத்தித் தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர். ‘செந்தமிழ்’ என்ற சஞ்சிகையிலே தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பு என்ற தலைப்பிலே தொடர்கட்டுரை எழுதிவந்தவர். வடமொழி, தமிழ், ஆங்கிலம் என்பனவற்றிலே புலமை பெற்றிருந்த பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரோடும் கண்ணையர் மோதியிருக்கிறாரென்பது கவனிக்கத்தக்கது. வடமொழியாளரான சாஸ்திரி சிவஞான முனிவர் இலக்கணக் கொள்கைகளிலே ஈடுபாடுடையவராகக் காணப்படுகிறார்.

‘பிறிதுபிறிதேற்றல்’ என்ற தலைப்பிலான கண்ணையரின் கட்டுரை பொருளாடக்கத்தில் இரண்டாவது கட்டுரையான ‘ஆற்னாறுப் பிறிதேற்றல்’ என்பதனாடு தொடர்புடையது. கண்ணையர் சிவஞான முனிவரின் கொள்கையைக் கண்டித்து, அந்தக் கட்டுரையை எழுதியின், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி எழுதிவந்த சொல்லதிகாரக் குறிப்புகளிலே, ஜயருக்கு உடன்பாடில்லாத விடயங்களும் காணப்பட்டதால், அவற்றுக்கு விடையளிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

“பிறது பிறதேற்றலு முருப்தொக வருதலு

நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கெங்ப..... தொல். சொல். 588

இளம்பூரணர், சேனவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்னும் மூவரும், ஆரூம் வேற்றுமையுருபு மற்றைய உருபுகளை ஏற்றலும் எனப் பொருளுரைத்துச் சாத்தனதனை, சாத்தனதனால் சாத்தனதன்கண் என உதாரணங் காட்டி ஞார்கள். அப்பொருள்பற்றிச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பாசிரியர் திகழ்த்தி யுள்ள இருதடைகளை ஜயர் கட்டுகிறார். (சமகால அறிஞரைப் பெயர் சொல்லிக் கண்டிப்பது நாகரிகமன்று என்று கருதிப்போலும், சம்பந்தப் பட்ட இடங்களிலெல்லாம், ஜயர், சாஸ்திரி என்று குறிப்பிடாமல், குறிப் பாசிரியர் என்றே கூறியுள்ளார்). சாத்தனதாடை என்பது சாத்தனது ஆடை எனப் பொருள்படுகல்போலச் சாத்தனதனை என்பதிலே சாத்தனது என்பது சாத்தனுடைய எனப் பொருள்படாது, சாத்தனுடைய பொருள் எனப் பொருள்படுதலிற் பெயர் உருபேற்றதன்றி, உருபு உருபேற்றதன்று என்பது ஒன்று. மற்றிருஷ்று, சாத்தனது என்பது பெயராயின் பெயர் உருபேற்றவின்கண் மாறுபாடொள்ளுமின்மையின், அது கூறல்வேண்டியதின்று என்பது.

ஆரூம் வேற்றுமை அது உருபிற்கு அஃறினையொருமைப் பொருளை ‘இதனதிது’ என்பதானுலே குறிப்பித்துள்ளமையினால் உரையாளர்கள் மூவரும் ‘அது’ ஒருமையுருபென்று கூறினார்களென்றும், அகத்தியச் சூத்திரமும் நன்னாற் சூத்திரமும் ஆரூம் வேற்றுமையுருபு அஃறினையொருமைப் பொருளை உணர்த்துவதைத் துணிய உதவுகின்றனவென்றும் ஜயர் கருதுகிறார். சாத்தனது என்பது சாத்தனுடையது எனப் பொருள்படுமானிச் சாத்தனுடைய எனப் பொருள்படாது. சாத்தனதாடை என்றும்போது, அது உருபு பெயராய் நின்றே ஆடையொடு தொடர்ந்தாற்போலச் சாத்தனதனை என்னும்போதும் அது உருபு பெயராய் நின்றே ‘ஜ்’ உருபோடு தொடரும். கணேசையர் இதனைக்கொண்டு முதலாவது தடையை நிராகரிக்கிறார். ஏனைப் பெயர்போலாது உருபே பெயராய் நின்று உருபேற்றலால், இரண்டாவது தடைக்குந் தடையுண்டாயிற்று. சாத்தனது என்பது சாத்தனுடைய எனப் பொருள்படுமாயின் ஒருமை, பள்ளமை, உயர்த்தினை, அஃறினை என்ற நியதியின்றி எங்கும் அது உருபு வரலாமெனப் பட்டு நூலாசிரியர்கள் கருத்துகளோடு மாறுபடுமெனவும் உயர்த்தினைப் பொருளில் வரும் ஆரூம் வேற்றுமைத் தொகையில் ‘அது’ உருபு விரிக்கப்படாதெனத் தொல்காப்பியர் கூறிய சூத்திரமும் வேண்டியதில்லை யெனவும் உடைய என்பது ஆரூம் வேற்றுமைக்குரிய உடைமைப் பொருள் இது என்பதைக் காட்டற்கு விரிக்கப்படும் சொல்லுநபேயன்றி, ‘அது’வின் பொருள்ளும் எனவும் கணேசையர் வாதிக்கிறார்.

‘அதுசொல் வேற்றுமையுடைமையானும்’ என்னும் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையைத் தம் கருத்துக்கு ஆதரவாகக் கணேசையர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். நச்சினார்க்கினியர், “உடைமைப் பொருளாவது ஒன்றற்கு ஒன்றை உரிக்க செய்துநிற்கது. அஃது இப்பொருளினுடையது இப்பொருளின்றும். இப்பொருள் இப்பொருளினுடையதாயிருந்தது என்றும் இப்பொருளுடைத்தாயிருந்தது இப்பொருளென்றும் மூவகைப்படும்; அவை முறையே, ‘சாத்தனதாடை’ என ஆற

னுருபாயும், ‘ஆடைசாத்தனது’ எனவும், ‘குழையன்’, ‘கச்சினன்’ எனவும் விளைக்குறிப்பாயும் நிற்கும்” என்று கூறியதைக் கண்ணையர் காட்டியுள்ளார். ‘இறுதியுமிடையும்’ என்னும் வேற்றுமை மயங்கியற் குத்திரவுரையிலே, சாத்தனதாடை என்னும்போது ‘அது’வென்பது பெயராய் நிற்கு மென் நச்சினார்க்கினியர் கூறியதை நினைவுறுத்திய ஜயர் அதே குத்திரவுரையிற் சேஞ்வரையர் ஆற்றுருபேற்ற பெயர் உருபோடு கூடிப் பெயராயும் விளைக் குறிப்பாயும் நிற்றலுடைமையால், அந்நிலைக்கண் ஆடைசாத்தனது என இறுதிக்கண் நிற்குமென்று கூறியதையும் உடன்பாடாக எடுத்துத்தந்தார். முற்று ‘அது உருபிற்குக் கூறிய உடைமைப் பொருளுணர்த்தி வருதலினாலேதான், சாத்தனதாடை என்பது ஆடை சாத்தனது என நிற்குமென்று இளம்பூரணரும் விளக்கினார்.

தொடர்ந்து, ஆரூம்வேற்றுமையின் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றைக் கண்ணையர் புலப்படுத்தியுள்ளார். சாத்தனது ஆடை என்னும்போது வரும் ‘அது’ தொக்கு, சாத்தனுடை என நின்றவழியும், சாத்தனுடைய பொருளாகிய ஆடை என்று விரிதற்கேற்படுடைமை என்டே, சாத்தனது ஆடை என்பதை விரியென்றும் சாத்தனுடை என்பதைத் தொகையென்றும் வழங்குகின்றனர். வடநூலார் ஆரூம்வேற்றுமை விரியை (ராமஸ்ய வஸ்திரம்) இராமனுடைய ஆடையென்றும், தமிழ்நூலார் இராமனது ஆடையென்றுங் கொள்ளுதலில், அது என்பதற்கு உடைய எனப் பொருள் கொண்டால், குழப்பம் ஒன்றும் வராதேயெனில், தமிழ்நூலார் உருபிற்கு ஒருமை பண்மை கூறியுள்ளமையில், வடமெமாழியில் வரும் ஆரூம் வேற்றுமைக்கும் தமிழில்வரும் ஆரூம் வேற்றுமைக்கும் சிறிது வேறுபாடுண்டு. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி சிவஞான முனிவரைப் பின்பற்றியே இரண்டு தடைகளையும் கூறியிருக்கவேண்டுமெனக் கொள்ளும் ஜயர் உரையாளர் உரையில்லையாதுந் தடையில்லையெனக் கூறிக் கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறார்.

6. தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி

இது ‘செந்தமிழின் இரண்டு பகுதிகளிலே வெளிவந்த நீண்ட கட்டுரையாகும். கட்டுரையின் முற்பகுதி சிவஞான முனிவரையும் பிற்பகுதி சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியையும் கண்டிப்பனவாக அமைந்துள்ளன:- ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட சூத்திரமாவது:-

வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
சுற்றுநின் நியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்து
பல்லா ரூகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு
மெல்லாக் சொல்லு முரிய வென்ப தொல். சொல். 567.

இச்சூத்திரத்துக்குத் தொல்சுரையாளர் மூவரும் ஒரே கருத்தினராக உரைவகுத்துள்ளனர். மூவர் உரையுள்ளே சேஞ்வரையர் உரை மிகவும் விளக்கமாக அமைந்துள்ளதனால், கண்ணையர் அவ்வுரையைத் தந்துள்ளார். உரையாளரின் பொருளை மறுத்து முனிவர் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியுள் வேறு உரை கூறியுள்ளதனால், ஜயர் அவ்வுரையினையுந் தந்துள்ளார். இருதரப்பட்ட உரைஞானரும் எது பொருத்தமானது என்பதே

கட்டுரை முற்பகுதியிலே ஆராயப்படுகிறது. குறிப்பாசிரியர் முனிவருரையே பொருத்தமானதோ என்று கருதகூடிய முறையிலே சில குறிப்புகள் தந்துள்ளார். அக்குறிப்புகளை நிராகரிப்பவாகக் கட்டுரையின் பிறபகுதி அமைகிறது.

சேனுவரையரும் முனிவரும் கூறியுள்ளவற்றை முதலிலே நோக்கவரம் சேவவரையர், “வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குமிடத்து, வேற்றுமை யுருபேயன்றி, அன்மொழித்தொகை விரிப்புமி, வேறுபட்டுப் பஸ்லாருக அன்மொழிப் பொருளோடு புணர்ந்துவரும் எல்லாச் சொல்லும் விரித்தற் குரிய” என்னுங் கருத்துமையைப் பொருள் கூறிப் பொற்றுகிறார்களே, மட்டும் என்பன பொற்றுகிறுத்தையே அணிந்த அரிசையெனவும் மண்ணேனியன்ற குடம் எனவும் வருவதை உதாரணங்காட்டினார். முனிவர், “(ஒத்தினிறுதிக் கட்புறன்டை) காப்பினெடுப்பின் ... என்றந்திருக்கத்தவாக ஆண்டுகீரிய பொருளேயன்றி, இன்னும் வேற்றுமைப் பொருளை விரித்துக் கூறுங்கால், அக்காப்பினெடுப்பின் என்றந்திருக்கத்துச் தொகைச் சொற்களின் வேறுபட்டுப் பொருளோடு புணர்ந்திசைக்கும் எல்லாச் சொற்களும் ஈண்டுகோடற் குரியவென்பர் என்றவாறு முடிக்குஞ் சொல்லைப் பொருள் என்கிறார்... காப்பினெடுப்பின்... முதலிய சொற்கள்... தொகுத்த மொழியாய் நிற்றவின் அவற்றைத் தொகையென்றும் ... தொடர் மொழிகளின் ஈற்றுச் சொற்களை ‘ஈற்றவின்றியலுந் தொகை’ என்றும்..... கூறினார்” என்பார்.

முனிவருரையை மறுத்துச் சேனுவரையருரையை நிறுவும் பகுதி தொல்காப்பியர் கருத்தை ஆராய்தல், முனிவர் கூறிய தடைக்குத்தடை, விரியிலக்கணங்களில் கூறியது கூறல்லையை என முன்றுக் கூறுப்பதற்கு இடந்தருகிறது. ‘காப்பினெடுப்பின்’ என்பது பொருள்பற்றிக் கூறுப்பட்டதாகவின் காவல் முதலிய பொருள்பற்றி வரும் சொல்லெல்லாங் கொள்ளப்படுமாகின், அதற்கென வேறெருகு குத்திரம் வேண்டாம். தொல்காப்பியர் கருத்து அதுவானால் அக்கருத்துத் தெளிவாக அமையும்படி குத்திரித்திருப்பார். முனிவர் தம் முரையுள் ‘வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங்காலை’ என்பதற்கு ‘இன்னும் வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குமிடத்து’ என்று பொறுத்திருக்கு, ஈண்டுப் பொருளென்றது வருமொழியை என்றார். அவ்வுரை முன்னெடு பின் முரணுகிறது. தொகைமொழியென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தானால், அதை வினங்கக் கொல்லியிருப்பார்.

முனிவர் சேனுவரையருரையின்மேல் நிகழ்த்திய தடை இரு கூறுகள் கொண்டுள்ளது. வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குங்காலை என்னுமையாலும், வேற்றுமைத் தொகை விரியுமாறு வேற்றுமையியலுட்கூற ஓரியைப் பீண்மையாலும், வேற்றுமையியலுள் உருபும் பொருளும் உருபுநிற்குமிடமும் மட்டுமே கூறுவொழிந்தாரச்சு, வேறெஞ்றுநால் கூறுகையாலும், வேற்றுமைத் தொகை விரியுமாறு, ‘வேற்றுமையியல்’ என்பதற்கு பெறப்படுதலில் வேறுகூற வேண்டாமையாலும், வேண்டுமெனில் உவகமைத் தொகை விரியுமாறுங்கூறவேண்டுமாதலாலும், அச்சுத்திரத்திற்கு அது பொருள் அன்று என்பது முனிவரின் வாதமாகும். தொகையைப் பொருளென, வேறு நான்கு குத்திரங்களிலும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளமை ஜயராத் காட்

டப்படுகிறது. தொகை விரிப்புமிகு மயங்கும் மயக்கம் அடுத்துவரும் வெற்றுமை மயங்கவியலிற் கூறப்படுவதனால், அதற்கு இனைய இங்கே தொகை விரிக்குமாறு கூறினுரோச் சேனுவரையர் இனையபு கூறியுள்ளார். வெற்றுமையியலுட் கூறியது விரிப்பிலக்கணமேயாதவினால், அதனேடிவையத் தொகைவிரியலக்கணம் கூறுவதும் பொருந்தும். ‘வேற்றுமையியல்’ என்பதனால் வேற்றுமைத்தொகையிலக்கணமே உணர்த்தப்பட்டது. உவமைத் தொகையை விரிக்கும்போது, வேறுசொற்றபெய்து விரித்தல் வேண்டா. அன்மொழித்தொகை பல்லாற்றுமூடும் பொருள் புணர்ந்திசைக்குஞ் சொல்லால்லன்றி விரியாமையில், அதனை முதலிலே சொல்லி, அவ்விதியை இதற்குங் கொள்ளவைத்தார். விதி அநுவாதமுக்கத்தாற் கொள்ளவைத்தல் தொல்காப்பியருக்கு வழக்கு என்பதை நிறுவ, ஐயர் நான்கு குத்திரங்களைக் காட்டியுள்ளார்.

முனிவர், ‘வேற்றுமைத்தொகையே வேற்றுமையியல்’ என்னாஞ் குத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையைத் தந்து, ஐயர் அதனை மறுத்துள்ளார். வேற்றுமைத் தொகை விரியும்போது, தொகாநிலை வேற்றுமையியல்பாய் விரியும்; எனவே அங்கும் விரியுமியல்பை உடையது வேற்றுமைத் தொகை என்றதாயிற்று என்பர் முனிவர். தொகை இவையெனக் கூறி, முறையே அவற்றின் இலக்கணங் கூறப்படுந்த ஆசிரியர் இவ்வாறு தொகுவது வேற்றுமைத் தொகையை அதனியல்பு உணர்த்தாது, அது விரியமாறு கூறி, அவ்வழி வேற்றுமைத் தொகையிலக்கணங் கூறினுரென்றல் மலைவுக்கற்று என்பர் ஐயர். ‘அளப்படைப்பெயரே அளப்படையியல்’ (தொல். 634) என்பதற்குப்போல, ‘வேற்றுமைத்தொகையே வேற்றுமையியல்’ என்பதற்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளச் சேனுவரையருரையே பொருத்தமென்பது தெளிவாகுமென ஐயர் முடிவு கட்டுகிறார்.

கட்டுரையின் பிற்பகுதியிலே, கணேசையர் குறிப்பாசிரியர் இச்சுத்திரம்பற்றிக் கூறிய சில விடயங்களை ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்கிறார் சேனுவரையர் “இதனை ‘வேற்றுமைத் தொகையேயுவுமைத் தொகையே’ என்னாஞ் குத்திரத்தின் பின் வைக்கவெளின் அதுவுமறையேயாயினும் இனி வருஞ் குத்திரங்களானவை வேற்றுமைத் தொகைவிரிபற்றிய மயக்கமுணர்த்தலான் ஆண்டுப்படுமுறையுணர்த்துதல் சான் டு மியைபுடைத் தெங்க” என்று கூறியுள்ளார். இது ஆராயத்தக்கது என்றும், “வேற்றுமை மயங்கியலில் தொகை, தொக, தொகா என்ற சொற்கொண்ட குத்திரங்கள் ஐந்தே; அவைகளுள் ‘ஓம்படைக்கிளவி’ என்னும் குத்திரத்துள்ள தொகை, தொக, தொகா என்ற சொற்கள் சமாச்சைக் குறிக்கின்றனவா அல்லவா என்பதை அவ்வசீ குத்திரங்களுட் கூறுவோம். எவ்வாறுயினும், இவ்வைந்து குத்திரங்களுள்ளிலாவது, வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குமிடத்து வேற்றுமையேயன்றி அன்மொழிப்பொருளோடு புணர்ந்துவரும் எல்லாச் சொல்லும் உணர்த்தப்படவில்லை. ஆலால் சிவஞான முனிவர் கூறிய பொருளே பொருத்தமானதாகத் தொன்றுகின்றது” என்றங் கூறுவர் குறிப்பாசிரியரின் கூற்றினைத் தந்த கணேசையர், குத்திரங்களிலுள்ள அச்சொற்கள் தொகைப்பொருளை உணர்த்துகின்றனவா அல்லவா என்பதை ஆராய்கிறார்.

சாஸ்திரியின் குறிப்புகளைப்பற்றிய மறுப்பு பொதுவகையாகவும் சூத் திரம் குத்திரமாகவும் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் பொருள்மயக்கத் தைத் தொகையிலும் தொடரிலும் உருபுமயக்கத்தைத் தொடரிலும் உணர்த்தியுள்ளார். இதுபற்றியே வேற்றுமை மயங்கியலிலே முதற் பதி வேறூ குத்திரங்களும் தொகைவிரிமயக்கமாகவும் பத்தொன்பதாவதி விருந்து பதிதுச் குத்திரங்கள் தொடர்மொழிமயக்கமாகவும் காணப்படுகின்றன. ‘இதனதுஇதுவிற்றென்னுங்கிளவியும்’ என்னுஞ் குத்திரவரையிற் சேனுவரையரும், ‘ஓம்படைக்கிளவிக்கு’ என்னுஞ் குத்திரவரையில் இளம் பூரணரும் குத்திரப்பொருள்வைப்பு முறைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துகளை நோக்கும்போது, தொகை, தொக, தொகா என்பன சமாச்சையே உணர்த்தின என்பது தெளிவு என்பர் கண்ணகையர்.

குத்திரீதியான ஆராய்ச்சியிலே, முதலிலே வருவது, ‘அதுவென் வேற்றுமை உயர்தினைத்தொகைவயின்’ என்பது. உரையாசிரியர் மதப்படி, சம்பந்தப்படுதல் என்னும் பொருளில் வருவதாகக் குறிப்பாசிரியர் கூறியுள்ளார். ஆரும் வேற்றுமைக்குரிய முறைப்பொருள் என்று உரையாசிரியர் கூறியது கருத்துக்கரையேயன்றிப் பதவுரையல்ல. குறிப்பாசிரியர் கூறிய வாறு சம்பந்தப்படுதல் என்னும் பொருளிற் கிருகைவென்பது வந்ததாயின், அது விரியும்போது, உயர்தினையொடு தொகைவயின் என விரிந்துநிற்றல் வேண்டும். அவ்வாறு நில்லாக்கமயில், அது பொருந்தாது. ‘குத்தொக வருவங் கொடையெதிர்கிளவி’ என்னுஞ் குத்திரம் தொகைவிரியன்றென் பதை மாற்றுத்தாக, நாகரது பலிகொடுத்தான் என்றும் வரலாமென் பதை இச்குத்திரம் விதிக்கிள்றது என்று குறிப்பாசிரியர் கூறினார். இச் குத்திரத்தின் முதலடிக்கு குவ்வுருபு தொகும்படி வருகின்ற கொடையெதிர் பொருள்வையை உணர்த்துந் தொகைக்கொல் என்றுபொருள் கொள்ளப்படும். கொடையெதிர்கிளவி என்றது கொடுத்தவென்னும் வருமொழியைக் குறித்ததன்று. கொடையெதிரதல் என்பதிலே, எதிர்தல் நேர்தல் எனக் கேளுவரையர் பொருள் கூறுவர். நச்சிஞர்க்கிளியர், உரையாசிரியர் முதலியாருக்கும் கேளுவரையரின் பொருள் உடன்பாடென்பது, அவரவர் உரையாற் புலனுகும். பிரயோக விவேகநாலாரும் இக்கருத்துக்கு ஆதரவாளரே. ஆதலின் இதனுள்ளும் தொக என்பது சமாச்சைக் குறித்தே வந்துள்ளது. இனி ‘உருபு தொக வருதலும்’ என்பதில்வரும் ‘தொக’ என்பதும், ‘மெய்வுருபு தொகா விறுதியான’ என்பதில்வரும் ‘தொகா’ என்பதும் சமாச்சையே உணர்த்தினவென்பது இரண்டாவது கட்டுரையாசிய ‘தொகைநிலை’ யிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. உருபும் பொருளும் விரிவன ஒன்றுமின்றெனக் காஸ்திரி கூறியதற்கு எதிரான உதாரணங்கள் கிலவற்றைக் காட்டுவதோடு, குறிப்பாசிரியர் கூறியது பொருந்தாதென ஜயர் கட்டுரையை நிறைவு செய்கின்றார்.

7. இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும்

தமிழ் இலக்கணக்காரருள் இன்னும் சர்க்கைக்குரியதும் தீராததுமான பிரக்கிளைகளுள் ஒன்று ஐயரால் ஆராய்ச்சிக்கு எடுக்கப்படுகிறது. ‘கற்போர்க்கு உணர்ச்சி பெருகும்படி’ எழுதப்பட்டதாகக் கண்ணகையர் கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே கூறிவிடுகின்றார். இருபெயரொட்டாகு பெயரும்

அன்மொழித்தொகையும் னேரு, வேறு என்பதே பிரச்சினை. இளம்பூரணரும் சேநவரையரும் மேலன இரண்டும் ஒன்றே என்ற கருத்தைத் தெரிவித் துள்ளனர். பொற்றிருடி என்பது இருபெயரோட்டிப் பொற்றிருடி தொட்டாளை விளக்குமென உரைத்தனர். பொற்றிருடி வந்தாள் என இருபெயரோட்டு, அன்மொழிப்பொருள் மேலும் வந்ததெனக்கூறும் சேநவரையர் பெயர் இயற்பெயர் ஆகுபெயர் என இரண்டாய் அடங்குதலில், இயற் பெயரைப் பெயரியலிற்குறி, அன்மொழித்தொகை தொகையாதவனால் எச்சவியலுள்ளும் இடையியலுள்ளும் கூறப்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத் தக்கதென்றங்கூறினார்.

நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், சிவஞானமுனிவர் ஆகிய மூவரும் இருபெயரோட்டாகு பெயரும் அன்மொழித்தொகையும் வேறு என்று கருத்தினர். மக்கட்சுட்டென இரண்டுமில்லாததோர் பொருளையுணர்த்தாது. இரு பெயரோட்டு மக்களை உணர்த்திற்றெனக்கூறும் நச்சினார்க்கினியர் பொற்றிருடி ஆகுபெயராகாது அன்மொழியாகும் என்றனர். இருபெயர் தொக்கு ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டு, மற்றொரு பொருள் தருபெயரே இருபெயரோட்டாகு பெயரெனக் கொள்ளும் தெய்வச்சிலையார் துடிபோன்ற இடையிணையுடையாளைத் துடியிடை யென்பது ஆகுபெயரென்பர். அவர் அன்மொழித் தொகையை விளக்கும்போது, அல்லாதமொழி தொக்கு மூவகைத் தொகையிலும் முன்னும் பின்னும் என்னும் இரண்டிலும் உணரைப் படும் பொருண்மையுடையதெனக் கூறினார். கடுங்கோல் என்னும்போது கடுமையுங்கோலும் அரசன்மேல் நிற்றலால், பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழிஃன்பர். சிவஞானமுனிவர் இரண்டும் ஒன்றென்பதிலே நச்சினார்க்கினியரையும் தெய்வச்சிலையாரையும் ஆதரித்து நிற்கும்போதிலும், இருபெயரோட்டாகுபெயரென்று தெய்வச்சிலையார் கூறுவதை அன்மொழித் தொகையென்றும் அன்மொழித்தொகையென்று தெய்வச்சிலையார் விளக்குவதை இருபெயரோட்டாகுபெயரென்றும் மாற்றிக் கூறியுள்ளார். ஏதாவது வேறுபாடு இரண்டுக்குமிடையே கண்டு பிடித்துக் கூற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை முன்வைத்து இவ்விருவரும் உரை கூறியிருக்க வேண்டுமென்றும், இருவரும் தாங்காட்டிய உதாரணங்களையும் நுனித்து நோக்காது, ஆகுபெயர் பொருளோடு இடையுடையதாய் வருமென்றும் அன்மொழி இங்ஙனமின்றியும் வருமென்றும் கூறினரேனக் கண்டிப்பர்.

கணேசையர் தெய்வச்சிலையாரின் உரையை முதலிலே ஆய்கிறூர். தகரஞாழல் என்பதிலே கராழம் ஞாழலுமாகிய இரண்டும் சாந்தின் மேல் நிற்றலால், அன்மொழித்தொகையென்ற தெய்வச்சிலையார் கருத்து, தகரமுஞாழலுங் கூடியதே சாந்தாதலாலே பொருந்தாதென்பர் ஜயர். கருங்குழல் முதலிய பண்புத்தொகையில் வரும் அன்மொழியிலே குழலுக்கும் பெண்ணுக்கும் இயைபு காணப்படுகிறது, இதனை அன்மொழித் தொகையாகக் கொள்ளாமல் விடுவதாயின், பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்குத் தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணம் தவறு கிறது. பொன்தொடியையே அன்றி, உடையாளையும் விசெடித்துச் செல்வ முடையாளைப்பதைக் காட்டி நின்றதனால், பொற்றிருடி அன்மொழித் தொகையென்று கொள்ளும் தெய்வச்சிலையார் துடியிடை, தாழ் குழல் முதலியவற்றை நிராகரிப்பது பொருத்தமில்லை. ஆதனாலே, தெய்வச்சிலையார் காட்டிய வேறுபாடு பொருந்தாதென்பர் ஜயர்.

இயைபு வேண்டாது பிறது பொருளுணர்த்தி வருவது அன்மொழித் தொகையென்ற முனிவர் கூற்றின் மூலாதாரத்தைக் கண்கையர் அறிய முயன்கிறார். வடமொழியில் அன்மொழித் தொகைகள் சக்கிய சம்பந்தம் பெறவேண்டுமென்று பிரயோகவிவேகம் முன்பே கூறின்னதை ஜயர் காட்டுகிறார். நுணுகி நோக்குவார்க்குத் தொகையாற்றலாற் பெறப்படும் அன்மொழிப்பொருளும் சம்பந்தம் பெற்றவருகிறதென்பது புலப்படும். பாணினி ஆகுபெயரைத் தற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிரிகி, அதற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிரிகி எனக்கூறுவரெப் பிரயோகவிவேகங் கூறியுள்ளது. பாணினி யின் குத்திரசூரையை நோக்கும்போது, அன்மொழிப் பொருள் இயை புடையதோர் மொழிபற்றியே பெறப்படுமென்த தெரிய வருவதாகக்கூறும் ஜயர். ஆகுபெயர் விட்டதூகுபெயர், விடாததுகுபெயரென இரண்டாயவாறுபோல, அன்மொழித் தொகையும் விட்ட அன்மொழித் தொகை (அதற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிரிகி) விடாத அன்மொழித்தொகை (தற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிரிகி) என இரு வகைப்படுமென்றும் இயைபு அங்கு உண்டு என்பது பெறப்படும் என்றால் கூறுவர். முனிவர் தொழிற் சம்பந்தம் மட்டும் நோக்கிக் கூறினார் போலும்.

கண்கையர் சொல்லதிகாரக் குறிப்பாசிரியரை ஒரிடத்தில் மறுத்தும் ஒரிடத்தில் உடன்பட்டும் செல்வதை இக்கட்டுரையிலே காணலாம். தொல்காப்பியர் ஆகுபெயர்பற்றிக் கூறிய குத்திரத்தை நோக்கும்போது, அவர் தொழிலியைப் போக்காது, ஆகுபெயர்க்கும் பொருளுக்குமே சம்பந்தங்கூறியதாகத் தெரியவருவதாகக் கூறும் ஜயர் சேஞ்வரையர் கூறிய உரையை எடுத்துக்காட்டுவார். ‘செந்தமிழ்’ தொகுதி 26, பகுதி 9, பக்கம் 24இல் குறிப்பாசிரியர் சேஞ்வரையருளை பொருத்தமற்றதெங்கி கூறியுள்ளதை ஜயர் நிராகரிக்கிறார். சேஞ்வரையரை முனிவர் கண்டிடத்தமைக்கு ஜயர் பதிலிறுக்கிறார். முனிவர் வடமொழியோடும் மாறுபடுநலாலும் எனக்கூறியதற்குக் காரணம் சக்கிய சம்பந்தம் வேண்டாது தொகையாற்றலாற் பெறப்படுமென்பது நோக்கியே. அன்மொழிப்பொருளும் சம்பந்தமுடைய மொழிகளிடத்தேபே தோன்றும். வடமொழியோடும் மாறுபடாமற் கூறல், வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் ஒத்த வழிமட்டுமே பொருந்தும். வடமொழியில் வரும் அன்மொழித்தொகை தமிழில் வரும் அன்மொழித்தொகை போலன்றி, தாம் எந்தப் பொருள்மேல் வருகின்றதோ, அந்த அந்த விங்க விதுதியைப் பெற்று வருதலினாலே, தமிழில்வரும் அன்மொழித்தொகையோடு வேறுபாடுடையதென உதாரணங்கள் தந்து ஜயர் விளக்குகிறார். இரண்டிடத்தும் வரும் அன்மொழித்தொகைகளும் சிறிது வேறுபாடுடையனவென்ற குறிப்பாசிரியர் கருத்தை ஜயர் உடன்படுகிறார்.

தொக்காப்பியர் இருபெயரெங்கி கருது இருபெயரோட்டு எனக்கூறியதனால், கண்கையர் தொகையும் ஓட்டும் ஒன்றென்கிறார். அன்மொழித்தொகை பிரிந்துநின்று ஆகுபெயரிப்பொருளை உணர்த்த முடியாது. ஜயரின் இக்கட்டுரை ஒன்றிலேயே பிரயோகவிவேகம் மறுக்கப்படுகிறது. வடமொழிநோக்கிப் பிரயோகவிவேக நூலார் தந்த அன்மொழி எடுத்துக்காட்டுகளெனப் பாயின்மேகலை முதலியன் ஜயரால் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. ஜயருடைய கொங்கை, அன்மையில் வெளிவந்த கட்டுரையோன்றிலே நிராகரிக்கப்பட்டுச் சிவஞான முனிவர் கொள்கை பொற்றப்

பட்டுள்ளமையை இவ்விடத்திலே எடுத்துக்காட்டலாம். இக்காலத் தொடரியல் இலக்கண முறையிலே, ஆகுபெயர் - அன்மொழித்தொகை என்பதற்றை ஆராய்ந்த கலாநிதி பொன் கோதண்டராமன் பொற்றுகிடவந் தாள் அன்மொழித் தொகையெனவும் கொள்ளோக்கூட்டம் வந்தது இது பெயரொட்டாகு பெயரெனவும் ‘இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை’ என்ற நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

8. சிறுபொழுதாராய்ச்சி

இக்கட்டுரை மட்டுமே பொருளிலக்கணம் சம்பந்தமானது. இக்கட்டுரை எண்டன கண்டன வகைபாச்சி சேர்ந்தது. ‘செந்தமிழ்’ தொகுதி 26, பகுதி 2 இல், கணேசையர் சிறுபொழுது என்ற கலைப்பிலே ஒர் ஆராய்ச் சிக் கட்டுரை எழுதினார். சிறுபொழுதுகள் ஐந்தே என்ற சிவஞானமுனிவரின் கருத்தை மறுத்துச் சிறுபொழுதுகள் ஆறு என்ற பழைய உரையாசிரியர்களின் கருத்தை நிலைநாட்டுவதாக அக்கட்டுரை அமைந்தது. ஜூயிரின் கட்டுரைக்கு மறுப்பாக, ‘செந்தமிழ்’ தொகுதி 29, பகுதி 5 இல், சி. வீரபாகுப்பிள்ளையவர்கள் ‘சிறுபொழுதாராய்ச்சி’ என்ற கட்டுரை வெளி யிட்டார். மறுப்புக்கு மறுப்பாக, தமிழுடைய முந்திய சொள்கையை நிறுவுவதற்காக, ஜூயர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் வீரபாகுப்பிள்ளை பயன் படுத்திய அதே தலைப்பிலே வெளிவந்தது. ஜூயிரின் கட்டுரை பிள்ளையின் கருத்துக்களைச் சான்றுகள் காட்டி மறுக்கவேண்டியிருந்ததனால், மிகநீண்டு அச்சில் 32 பக்கங்களுக்குப் போய்விட்டது.

பிள்ளையின் ஆராய்ச்சி முனிவரின் கருத்தைத் தாபிக்க வந்ததனால் இக்கட்டுரை நேரல் வழியிலே முனிவரைக் கண்டிப்பதாகவும் அமைகிறது. கணேசையர் தமிழுடைய கட்டுரை நீண்டு செல்லாமலிருப்பதற்காக, பிள்ளையின் ஆராய்ச்சியுள் வேண்டியவற்றை மாத்திரம் மறுத்து உண்மையை நிலைநாட்டுவதாகக் கூறுகிறார். கணேசையர் மறுப்புக்குரியவாகக் காட்டும் பகுதிகளும், அவையொவ்வொள்றையும் நிராகரிக்கும் அனுசூழையையும் கவலை பயப்பனவாயுள்ளன. பிள்ளை, “இவ்விதம் ஸ்ரீ சுவாமிகள் இளம்பூரண ரையும் நச்சினார்க்கிணியரையும் மறுத்துச் சிறுபொழுது ஐந்து என்று கூறி விடவே சிறுபொழுதாறென்பது பழங்குதையாய்விட்டது” என்கிறார்கள். முனிவரியுள்ள உவப்போடு நேரக்குவார்க்குச் சிறுபொழுதாறென்பது பழங்குதையாவதற்கு, ஏனைய அறிஞர்க்கு அது பழங்குதையாகுமா என்ற வினாவினைக் கணேசையர் எழுப்புகிறார்.

வாதங்களும் பதில்களும்

1. நச்சினார்க்கிணியர் கொண்ட பாடம் ‘வைகுறுவிடியல்’. பழையபாடம் அதுவே என்கிறார் பிள்ளை. இளம்பூரணர் ‘வைகளறவிடியல்’ மட்டுமே காட்டுகிறார். அகப்பொருள் விளக்கப் பழைய உரையிலும் அதே பாடம். தாமோதரம்பிள்ளையும் பொருளத்தொர் முதற் பதிப்பிலே அதே பாடத்தைக் கொடுத்துள்ளார். பிள்ளை நச்சினார்க்கிணியரின் பாடத்தைக் கொண்டால், அதை விளைத்தொகையாக்கி தமிழுடைய கருத்துக்குத் தகத் திரிக்கலாமென நம்பிவிருக்கிறார்.
2. இரவு நேரம் நான்கு யாமங்களைக் கொண்டதெனவும் இரண்டாவது யாமத்துக்கும் நான்காவது யாமத்துக்கும் இடைப்பட்ட நடுயாமமே

- மதுரைக் காஞ்சியிலே பாடப்பட்டுள்ளதாக, நச்சினூர்க்கிணியர் கூறுவ ரெணவும் பிள்ளை கூறுவர். இரவை நான்கு கூருகக் கொள்வது வட நூல் வழக்கு; மூன்று கூருகக் கொள்வது தமிழ் வழக்கு; நான்கு கூருகக் கொள்ளும் கலேநூல் வழக்கு வடநூல் வழக்கே. ‘மாலை, யாமம், வைகறை’ என்று அகப்பொருள்விளக்கம் கூறுவதே தமிழ் வழக்கு. சங்ககால அகத்தினை நூல்களில், யாமம் ஒன்றே. தமிழ் வழக்குப்படி, பகல் மூன்று பிரிவு இரவு மூன்று பிரிவு. பட்டினப் பாலையில் வரும் கலைக்கங்குல் வருணை பின்னிரவு வருணை. சிலப் பதிகாரத்தில் அரையிருள் யாமம் இடையாமமாகும். மதுரைக் காஞ்சியிலே நச்சினூர்க்கிணியர் வலிந்தும் நலிந்தும் நான்கு யாமமாக்கினார்.
3. கோவிற் பூசாகாலங்கள் ஆறினே, பகற் பண்ணிரண்டு மணியோடு நான்கு காலங்கள் முடிவதாகவும் மாலை ஒன்று, இரவு ஒன்று இடம் பெறுவதாகவும் இவை சிறுபொழுதுகள் ஆறு சம பிரிவுகள் என்பதை எவ்வாறு வலியுறுத்துமெனப் பிள்ளை வினாவர். இலங்கைக் கோவில் களிலே ஆறு சிறுபொழுதுகளுக்கும் ஆறு பூசா காலங்கள் உண்டு. பகலை ஜூந்தாக வகுக்கும் வழக்குமுண்டு என்ற ஜீயர் அது வடநூல் வழக்கு என்பர்.
 4. மாலைப்பொழுது ஆறு மணிக்கும் பத்து மணிக்கும் இடைப்பட்ட நேர மென்ற ஜீயர் கருத்தினை மறுக்கும் பிள்ளை குரியாஸ்தமனத்திற்கும் இரவுக்கு மிடைப்பட்ட காலமே மாலையெனவும் செல்வானமுடையை யும் சிறிதுநேரமாதலும் அதன் இயல்புகளெணவுங் கூறுவர். குரியன் மறைவுக்கும் “குரியோதயத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலம் இரவு. இரவின் முற்பகுதியே மாலை. வருணிக்குங்காற் பெரும்பாலும் சிறப்பு நோக்கி, அந்திமாலையை எடுத்து வருணிப்பது ஆசிரியர் வழக்கு. மாலை சிறுபோ தென்றலும் இரவின் வேறு என்றலும் பொருந்தாது.
 5. பிள்ளை, ‘இருள்வரமாலை வாள்கொள்’ என வருணிக்கப்பட்டதென்றும் “மயங்கிருட் லீவரவெல் லீக்கு வரம்பாய இடும்பை கூர்மாந்மாலை” என்று மாலையின் பின்னந்தியே பகலுக்கு வரவு என்றும் கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் பகற்கு வரம்பு மாலையென, இவர் பின்னந்தியென்கிறார். முன் குரியாஸ்தமனத்தின் பின்மாலை என்பதை ஒப்புக்கொண்ட பிள்ளை முன்னுக்குப் பின் முரணுக்கிறார். மருள்மாலை - மயக்கத்தைத் தரும் மாலை. அந்தி மாலையிலேயே, இருள்வரத்தொடங்கிவிடும். “இருடலை வர”ச் செல்வானந் தோன்றும் அவ்வளவு, சிவனுக்கும் உமைக்கும் நடுவிருக்கும் குமரனுக்கும் உவமை கூறியது. அந்திமாலை இரவின் வெறன்று. மாலையிற்கேள்று மதியம் என்பதனால் மாலை சிறுபொழுதாகிவிடாது. பூரணை காலத்திலே சந்திரன் பின் மாலையிலேயே தோன்றுகிறது. நளவெண்பாவிலே, மாலை உண்டுபோட்டவயினர். நடு யாமத்திலே ஊதை உருவிப்புக்கதெனவரும் வருணை ஜீயரது கருத்துக்குச் சான்றாக்கப்படுகிறது. பிள்ளையின் கருத்துப்படி, 9 மணிவரை மாலை. ஒரு மணி கூட்டினால் பொருந்தாதென்பது நகைப்புக்கிடமானது;
 6. வைகறையும் விடியலும் ஒன்றெணப் பிள்ளை பல உதாரணங்கள் காட்டுவர். வைகறைக்கு விடியல் என்று பெயருண்டு; ஆனால், இரண்டும் வேறு. குறிஞ்சிக்கவியுள் ‘விடியல் வெங்கதீர் காயும்’. ‘விடியற் பின்னரைத்தாகிய வெங்கதீர்’ என முனிவர் புரட்டிப் பொருள் கூறுகிறார்.

“வெங்கதீர் தோழரி விடிந்ததையன்றே” என்பதைப் பிள்ளை பெரும்புரட்டாகப் புரட்டி, ‘இருள் தோன்றும்படி விடிந்தது’ என்கிறார். பிள்ளை முரணுறுதல் நன்கு விளங்கிவிட்டது. தொன்னால் விளக்கத் திலும் வீரமாழுவிவர் விடியலை, ‘எந்தேருற்றம்’ என்பார். இராமவதாரத்து யுத்த காண்டத்திலே அநுமான் மேற்கூர்க்கப்பாற் சென்றபோது குரியென்க்கண்டு, ‘உதயமாயிற்று; விடிந்தது’ என மயங்கிப் பின் ‘குரியென் மேற்றிசையில் இருக்கின்றுன்’ ஆதலால் விடிந்தது மன்று என்று கூறியதால் குரியோதயமே விடியலாம். ஜயர் விடியல் குரியோதயமென்க கூறியது காக்கையை வெள்ளோபோலுமென்று பிள்ளைக்குத் தோன்றியது வியக்கத்தக்கது. வைகறையாமம்; ஆனால் விடியல்யாம மென்ற வழக்கு இல்லை.

7. விடியல் நாள்வெயிற் காலைக்குப் பெயராதலை தோக்கியே. இளம் பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வைகறையும் விடியலும் எனப் பொருள் கூறினார்கள். நச்சினார்க்கினியர் வைகுறு என்ற சொல்வடிவத்தை செவியறிவுறூட் என்பதனேடு ஒப்பிடுகிறார். ஊடல் வைகறையோடு மட்டுமல்ல, விடியலோடும் சம்பந்தப்பட்டது. மருதத்தின் புறமாகிய கழிஞங்கும் விடியலே உரியது. முனிவர் கூறியதே புதுப்பொருள். அதுவே பொருளாயின், தொல்காப்பியரின் புலமையை இழிவுபடுத்துகிறது. ஏனைய பொழுதுகளும் அடையின்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. குத்திரமல்லாது, செய்யுணாயின், அடை வரலாம்.
8. அப்பொருள் விளக்க நூலாக இலக்கண விளக்க நூலார் மறுத்த மறுப்பை மனத்துள் வைத்துக்கொண்டு, சுவாமிகள் எழுதிய மறுப்பைப் பிள்ளை மெய்யென்று தாபிக்கப் புதுந்தது பெருந்துக்கமே என்பார் ஜயர். ஊடல் விடியற்காலத்தும் நிகழும் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய, ‘காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி’ என்பதில் வரும் காலை என்பதுபற்றி, நச்சினார்க்கினியர் காலை வந்ததெனக் கூறினார்கள். ஜயர் அப்படிக் கூருதபோதும், பிள்ளை வேண்டாத விரிவுரை நிகழ்த்தி யுள்ளார். அப்பாட்டுள்வரும் ‘எல்லினன் பெரிது’ என்றமைகொண்டே நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறு கூறவர். ‘குறிப்பாற் சிறுமையுடையன் பெரிதும்’ எனப் புதுப்பொருள் படைத்த பிள்ளை, ஜயர் புதுக்கருத்துத் தாபிக்க வந்துள்ளாரென்கிறார். வைகறை, விடியலும் ஊடல் தீராத வழி, பாணன் விறலிவாயில்களாக அனுப்புவதும், முடியா விட்டால், விருந்தோடு புக்கு ஊடல் உணர்த்துவாலெனப் பொரு விலக்கண நூலார் கூறவின், மருதத்துக்குக் காலை இல்லை என்று எவ்வாறு கூறலாம்?
9. நக்கிரீர் வைகறையில் விடியலை அடக்கியும் குறுந்தொகை நூலார் எற்பாட்டை மாலையுள்ளடக்கியும் கூறின்ரென் ஜயர் எழுதியது தவறென்கிறார் பிள்ளை. சங்கப் புலவர் வழக்க அதுவஸ்ல் முரஞ்சீழர் முடிநாகராயர் ‘மண்டினிந்த நிலமும்...நீரும்’ எனப் பஞ்சடூதங்களை என்னலால், அது அறியப்படும் - பிள்ளை. இவ்வைந்தும் தனித்தனி பொருள்கள். காலம் ஒரு தனிப்பொருள். அதன் பகுப்புகளை, ஒன்றாலுள்ளன்று அடக்கலாம். நக்கிரீர் வைகறையாமம் சிறுபொழுதெனக் கூறிவிட்டு, விடியலுமடங்க, வைகறைவிடியலை உதாரணங்காட்டினு ரென்றல் பொருந்தாது - பிள்ளை; அவருரைக்கண் அச்சுத்திரங்கள்

- பிற்காலத்தாராற் சேர்க்கப்பட்டன. களவியலுக்கு நக்கிருஷரயனிறு எனச் சாமிநாதையர் சங்கத் தமிழும் பிற்காலத்தமிழும் என்ற நூலிலும் ஸ்ரீநிவாசப்பிள்ளை தமிழ்வரலாறு என்ற நூலிலும் கூறியுள்ளனர்.
10. சிவப்பதிகார உடையாசிரியர் நெய்தற்கு எற்பாடு கூறவுமில்லை; வையமோ கண் புதைப்ப வந்தாய் மருண்மாலை என்பதை உதாரணங்காட்டவுமில்லை. பின்னோயின் இக்கற்று ஜயர் எழுதியதை விளங்கிக் கொள்ளாமையே. அடியார்க்குநல்லார் பதிகவரையில் எற்பாடும் அமையச் சிறுபொழுது ஆறு என்று கூறியமையால், ஜயர் அதை வருவித்துக்கொண்டார். பின் சிவப்பதிகாரத்துள் வந்த சிறுபொழுது களைக் கூறுமிடத்தே, அவர் மாலையைக் கூறியுள்ளார். பரிபாடலின் வந்த கிரகநிலை ஆவணி மாதத்துப் பூரணையில்லற வந்த விரகண நேரங்கூறியதாதலால் குரியன் நிற்க என்றதனால், இது எற்கேற்றம் என்றார். ஆவணியிலே, குரியன் சிங்கராசியில் உதயமாவதால், இது பொருத்தமே.
11. ‘எற்பாடு’ என்பதற்கு முனிவர் கூறியவாறு, காலை என்பதே பொருத்தம் - பின்னை. அகப்பொருளிலிக்கணம் சொன்ன ஆசிரியர்கள் நெய்தற்கு சிறுபொழுது கூறும்போது, எற்பாடு என்று கூறுகின்றனரே யன்றிக் காலையென ஒருவரும் குறிக்கவில்லை. அகப்பொருள் விளக்க நூலார் ‘எற்படுகாலை’ ‘வெய்யோன்காடு’, என்ற தொடர்களை வழங்கி யுள்ளார். காலை என்பதைக் காலைநேரம் என்று கொள்ளும் பின்னை எற்படு என்பதை அடைமொழியாகக் கொள்கிறோம். காலை என்பதற்குக் காலம் என்று பொருள் - ஜயர். பழைய உரைகாரரும் ‘ஆதித்தன் படு கிறபொழுது’ என்றார். அகப்பொருள் விளக்கநூலார் ‘வெய்யோன் கேட்று’ மௌக்காருமல், ‘வெய்யோன்பாடு’ என்றே கூறியிருத்தலால், பொழுதபடுதலையே கூறினார்கள்று துணியலாம். எற்பாடு என்பது குரியோதயத்துக்குச் செய்யுளில் அரிய வழக்கு. சங்க இலக்கியங்களிலே நெய்தற்கும் முல்லைக்கும் மாலை கூறுங்கால். அதற்குமுன் பொழுது படுதலை எற்பாடு என்ற சொல்லாலே கூறக்காணலாம்: எற்பாடு காலையை அன்றி மாலையை உணர்த்துமா என்று பின்னை வினாவை எவ்வாறு பொருந்தும்? எற்பாடே அன்றி மாலை முதலியனவும் நெய்தற்கு வருவது மயக்கமாகும். நடுப்பகலில் வரும் பிரிவின் பின்னர், அதனால் நிகழும் இருங்கல் வருதலே முறை. காமந்தணிவது காலை; காமயிக்கு இரக்குங் காலமே எற்பாடு.
12. ஜயரின்படி, பிற்பகல் இரண்டுமணிமுதல் ஆறுமணிவரை எற்பாடு. பிற்பகலை எற்பாடு என்று வருணித்த ஆசிரியர்கள் முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லை. அகநானுநறுச் செய்யுளில், ‘உப்பின் குப்பையேறி எற்பட வருதிமிலெண்ணும்’ என மாலையில் வந்த திமிலையே எற்பட வருதிமில் என்கிறது. எற்பாடும் மாலையும் ஒருபொருட் சொற்களே. இதனை, ‘மாலை வந்தன்று’ என்ற ஜங்குறுநாற்றுச் செய்யுட்பகுதிக்கு அதனுரையாசிரியர் எற்பாடு என்று பொருள் கூறுவதால் அறியலாம்— இதுவரை பின்னோயின் கருத்துகள். காலத்தை ஆறுசமாலப் பிரிவு களாக வகுத்தாலும், அவ்வக்காலப்பிரிவுக்குச் சிறந்த காலப்பகுதி கையே புலவர்கள் எடுத்துப் பெரும்பாலும் வருணிப்பது வழக்கம். உதாரணமாக, வைகறைக்குக் கோழி கூவு ம் நேரம்; விடியலுக்குச்

குரியோதயம்; நடுப்பகலுக்கு உச்சிக்காலம்; எற்பாட்டுக்குப் பொழுது படும் நேரம்; மாலைக்கு அந்திமாலை; யாமத்துக்குப் பானங். அது பற்றியே, புவர்கள் குரியாஸ்தமனம் வருணித்துப் பின் அந்தி மாலையை வருணிப்பது. மாலை குரிய அஸ்தமனத்துக்கும் இரவுக்கு மிடைப்பட்ட பொழுதே என்ற பிள்ளை, எற்பாடு மாலையுடன் ஒன்றென்ற பொருந்துமா? 'எற்படவருதிமில்' என்பதற்கு 'பொழுது படவருதிமில்' என்பதே பொருள். 2 மணிதொடங்கி 6 மணிவரை எற்பாடு கூறி வருணித்த புவர் இங்லையன்பர் பிள்ளை. அங்காலத்துத் தலைவி இரங்கல் கூறுவதன்றி, மணித்தியாலும் கூறி வருணிப்பதில்லை. திருக்கோவை, நாலடியார், உதயணன்கதை என்பளவற்றில் எற்பாட்டு வருணையும் இரங்கலும் உள். சங்ககாலத் தொகை நூல்களுள் இந்த மரபு காணப்படுவதை நன்கொந்த இளம்பூரணர் மாலை வருவதற்கு ஏதுவாகிய எற்பாடு கண்டு காட்டினர். அதனாலும் எற்பாடு பொழுது படுநேரம் என்பது தெளிவு.

13. அகத்திணைக்குரிய காலைவரப் பாடினமையோடு நண்பகலும் மாலையும் நடுயாமமும் வரப் பாடியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கவும் 'நெய்தற்றிணை பாடினுரல்லாம் ஞாயிறு படுங்காலமாகவே வைத்துப்பாடியிருத்தி னலும்' என ஜூயர் கூறியது முழுப்புசளிக்காயைச் சோற்றுட் புதைத்தது — இதுவரை பிள்ளை கூறி யது. 'நெய்தற்றிணை பாடினுரல்லாம்' என்று பெரும்பாலும் எற்பாடே பாடினமையாலாகும். தொல் காப்பியர் காலத்தின்பின், மாலையும் இரங்கல்பற்றியும் இயைபுபற்றியும் நெய்தற்குரியதாகக் கொள்ளப்பட்டதென்று கருதுவாருமார். அது பற்றியே ஒயரும் இரங்கல் பற்றி, 'எற்பாட்டை மாலையுள்ளடக்கினார், என்றார். பிறபொழுது பாட்டிபழங்கதை படித்தவினாலும் விளையாட்டினாலும் கூழி யுடை மன்பார் பிள்ளை. தலைவனைப் பிரிந்து நளித் திருப்போருக்கு, விளையாட்டில் மன்றுசெல்லாது. பிள்ளை நெய்தற்குக் காலை வந்ததாகக் காட்டிய செய்யுட்கள் பலவும், நிலத்துக்கண்டையாயும் திணை மயக்கமாகவுமே வந்தன; இரங்கலோடு சம்பந்தப்பட்டு வரவில்லை.
14. 'நெடுங்கையிறு வலந்த... ... கோடுயர் தினீமணத்துறஞ்சந்துறைவு' என்னுஞ் செய்யுள், காலையிற் சென்று மீன் பிடித்தகதைக் குறித்தது — பிள்ளை. இதில் தினீயரும் முதியரும் கூடியென்றதனால், இது கரை வலைபோட்டு இழுக்குந் தொழிலைக் குறித்ததேயாடி. கரைவலை கடற்பதம் நோக்கிக் காலையிற் போடுவதுண்டு; 2 மணிக்குமேற் போடுவது முண்டு. 'மணைற்றுஞ்சந்துறைவு' என்றதனாலே இது எற்பாட்டிலே போடப்பட்டதாம். இளம்பூரணர் புறத்தினையிலும் தும்பைத்தினை நெய்தற்கு உரித்தாமாறு கூறும்போது, நெய்தற்கு ஒதிய ஏற்பாடு போர்த்தொழிற்கு முடிவாதலாலும் என்று கூறுவதாலும் மீன் வெட்டையால் வருதலாலும் எற்பாடு நெய்தற்குரித்தாவதாக ஜூயர் முடிவுகட்டுகிறார்.

கணேசையரின் தொல் இலக்கியப் புலமைக்கும் தர்க்கவன்னமைக்கும் கான்றுக் கிளைங்குகிறது இக்கட்டுரை. தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலுக்கு உரை வகுத்த அண்ணுமைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார் சிறுபொழுதுகள் ஆரே என்ற கருத்தை ஏற்றுள்ளார். சிறுபொழுதுகள் ஜந்தே என்று வாடிப்பதற்கு, இனி இடமில்லை.

சில முடிபுகள்

கணேசையரும் பிற இலக்கணகாரரும்

எட்டுக் கட்டுரைகளிலும், கணேசையர் பயன்படுத்திய முக்கியமான இலக்கண நூல்களும் பயன்படுத்தாத முக்கியமான இலக்கண நூல்களும் வருமாறு:

பயன்படுத்தியவை	பயன்படுத்தாதவை
தொல்காப்பியம்-இளம்பூரணம் (10/11 நூற்று)	வீரசோழியம் (11 நூற்று.)
-சேஞ்சையரயம் (13 நூற்று)	நெமிநாதம் (13 நூற்று)
-நச்சினார்க்கிணியம் (14 நூற்று/பின்பு)	இலக்கணக்கொத்து (17 நூற்று)
-தெய்வச்சிலையார் (17 நூற்று)	முத்துவீரியம் (19 நூற்று)

நன்னூல் (13 நூற்று.)

-மயிலைநாதருடை (14 நூற்று)

விருத்தியுரை:

சங்கரநமச்சிவாயர் (17-18 நூற்று.)

சிவஞான முனிவர் (18 நூற்று.)

தொல்காப்பிய முதற்குத்திரவிருத்தி (18 நூற்று.)

இலக்கணவிளக்கச் சூழ்வு (18 நூற்று.)

இலக்கணவிளக்கம் (17 நூற்று.)

பிரயோகவிவேகம் (17 நூற்று.)

தொன்னூல்விளக்கம் (18 நூற்று.)

அப்பொருள்விளக்கம் (13 நூற்று.)

அத்தியம் (6 நூற்று. ?)

திருக்குறள் - பரிமேலமக்குரை

சிவப்பதிகாரம் - அடியார்க்குநல்லாருடை

கணேசையர் கட்டுரை ஒவ்வொன்றிலும் உடன்பாடும் ஏதிர்ப்பும் பெறும் முக்கியமான இலக்கணகாரரை இனி நோக்கலாம்.

போவிசெழுத்து: நன்னூலார் கருத்து நிறுவு; பெயர் குறிப்பிடாமல், சங்கரநமச்சிவாயரும் சிவஞான முனிவரும் கண்டிப்பு; கணேசையர் சார்பாகத் தொல்காப்பியர், இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கிணியர், பிரயோகவிவேகநூலார் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

ஆறஞாருடு பிறிதேற்றல்: மயிலைநாதர் கருத்து நிறுவு; சேஞ்சையர், இளம்பூரணர் அதே கருத்தினர்; பிரயோக விவேகம் ஆதரவு; சிவஞான முனிவர் உரை மறுக்கப் படுகிறது.

தொகைநிலை: சேஞ்வரையர் கருத்து நிறுவல்; பிரயோகவிவேகம் ஆதரவு; இளம்பூரணர் கருத்து மறுப்பு; நச்சினூர்க்கிணியர், சிவஞான முனிவர் ஒரளவு உடன்பாடும் ஒரளவு எதிர்படும்.

அளவெட்ட: நன்னூலார் கருத்து நிறுவல்; இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கிணியர் கண்டனம்; சிவஞான முனிவர் கருத்து காற்றல்; சேஞ்வரையர், நச்சினூர்க்கிணியர், சங்கரநமச்சிவாயர் கருத்துக்களோடு உடன்பாடு.

பிறிதுபிறிதேற்றல்: சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி கண்டனம்; சிவஞான முனிவரைப் பின்பற்றுபவரெனக் கண்டனம்; மயிலைநாதர் கருத்தே இளம்பூரணர், சேஞ்வரையர், நச்சினூர்க்கிணியர் கருத்துமென ஆதரவு.

தொல்காப்பியச் சூத்திரிப் பொருளாராய்ச்சி: சேஞ்வரையர் கருத்து நிறுவல்; இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கிணியரும் அதே கருத்தினர்; சிவஞான முனிவர், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி கண்டனம்.

இருபெயரொட்டாகுபெயர்கும் அன்மொழித்தொகையும்: இளம்பூரணர், சேஞ்வரையர் கருத்து நிறுவல்; நச்சினூர்க்கிணியர், தெய்வச்சிலையார், சிவஞான முனிவர் கண்டனம். பிரயோக விவேகத்தின் கருத்து நிராகரிப்பு; சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி உடன்பாடும் மறுப்பும்.

சிறுபொழுதாராய்ச்சி: இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கிணியர் கருத்துநிறுவல்; அகப்பொருள் விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் என்பன வும் அதே கருத்தின்; வீரபாகுப்பிள்ளையும் சிவஞான முனிவரும் கண்டனம்.

கணேசையருடைய ஆய்வு இளம்பூரணர், சேஞ்வரையர், நச்சினூர்க்கிணியர், சிவஞான முனிவர் என்போரின் இலக்கணக் கொள்கைகளைப் பற்றிய ஆய்வு என்று பொதுநோக்கிலே கூறலாம். மற்றவர்களின் கொள்கைகளிலே எது பொருத்தமானது என்று நிறுவுகிறுமே தவிர, புதுதம்புதிய கொள்கையாக, கணேசையர் எதையும் முன்வைக்கவில்லை. தொகைநிலை, அளவெட்ட என்ற இரண்டு கட்டுரைகளிலும் தவிர, ஏனைய ஆறு கட்டுரைகளிலும், ஐயர் இளம்பூரணரோடு உடன்படுகிறார். சேஞ்வரையருரை சொல்லுதலைத்துக்கு மட்டுமே காணப்படுவதால், போலி யெழுத்து, சிறுபொழுது என்பன சம்பந்தமாக, அவர் கருத்துகள் தெரியவரவில்லை. ஏனைய ஆறு கட்டுரைகளிலும், ஐயருக்குச் சேஞ்வரையரோடு பூரண கருத்து உடன்பாடு காணப்படுகிறது. போலியெழுத்து, பிறிதுபிறிதேற்றல், தொல்காப்பியச் சூத்திரிப் பொருளாராய்ச்சி, சிறுபொழுதாராய்ச்சி என்னும் கட்டுரைகளிலே நச்சினூர்க்கிணியரோடு உடன்படும் கணேசையர் தொகைநிலை, அளவெட்ட, இருபெயரொட்டாகுபெயர்கும் அன்மொழித்தொகையும் என்னும் கட்டுரைகளிலே அவரைக் கண்டும்.

ஷத்துள்ளார். ஆறனுருபு பிறிதேற்றல் என்ற கட்டுரையிலே நட்சினார்க்கினியரோடு ஓரளவு உடன்படுகிறார். அளபெடை தவிர்ந்த ஏணை ஏழு கட்டுரைகளிலும், சிவஞான முனிவர் கண்டனத்துக்குள்ளாகிறார். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியும், வீரபாடுப்பிள்ளையும் சிவஞான முனிவரின் ஆதாவாளர்கள் சாஸ்திரி சம்பந்தப்பட்ட மூன்று கட்டுரைகளிலே, இரண்டில் முழுவதாகக் கண்டிக்கப்படுகிறார்; ஒன்றிலே ஒரு கருத்து உடன்பட்டு, ஒரு கருத்து மறுக்கப்படுகிறது.

கணேசையர் சிவஞான முனிவரை இப்படிப் பல இடங்களிலே மறுத்தலால், சிவஞான முனிவர் தமிழ் இலக்கணக்கொள்கை வளர்ச்சியிலே குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய சில பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளாரென்பதை மறந்துவிடலாகாது. உடனாலறிவிலே தாம் பெற்றிருந்த பாண்டித்தியம் பற்றிய பெருமிதம் முனிவர், இலக்கணக்கொத்தாசிரியர்போல், தமிழ் இலக்கணம் வடமொழி இலக்கணத்தின் வழிவந்ததென்று கூறுமளவுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஜந்திரமென்பது உடனாலாதலின், அதன் வழிவந்ததென்று தொல்காப்பியத்தைக் கொள்வது தவறு என்று முனிவர் வாதிக்கும்போது, தமிழ் இலக்கணக்கூறுகள் சிவவற்றின் தனித்துவம் அவரால் நன்கு உணரப்பட்டமை தெளிவாகிறது. தொல்காப்பியம் படித்தான் என்றவிடத்து முதற்சொல் ஆகுபெயரன்று திருவள்ளுவர் படித்தான் என்ற விடத்தே முதற்சொல் ஆகுபெயர். ஆகுபெயர்கள் சொல்மாற்றங்கு சிறிதுமின்றி நின்றவாறே பொருள்தருவது. இந்தக் கருத்தைத் தெளிவாக முனிவரே முதன்முதலில் விளக்கினார். நூன்மரபு என்பதற்கு, எழுத்திலக்கணத்தை ஒருவாற்றூற் குறுக்குத் தூணர்த்துவதென்று பிற உரையாசிரியர்கள் பொருள்கொண்டனர். எழுத்துகளுக்கு இலக்கண நூலுள் மரபாக இடப்பட்ட பெயர்களாகிய குறில், நெடில், உயிர், மெய் முதலியவற்றையே நூன்மரபு உணர்த்துவதால், நூன்மரபென்பது நூலினது மரபு பற்றிய பெயர் கூறுதலாமென்ற முனிவர் உரையே பொருத்தமானது. தொல்காப்பிய முதற்குத்திரம், அகரமுதல் ஏகரமுடிவாயுள்ள முப்பதிற்கும் உள்ள பொதுப்பெயர் எழுத்தென்றும், இயங்காது சார்ந்து நிற்பன எழுத்தென்று சிறப்பிக்கப்படாவென்றும் குறிப்பால் உணர்த்தினமையால் அது அகரமுதலியவற்றிற்குப் பொதுப்பெயர் கூறுதல் நுதலிற்று என்ற முனிவரின் கருத்து, பிறஉரையாசிரியர்கள் அச்சுத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையினும் சிறப்பானது. அகரமுதல் ஏகரி இறுவாயாக எழுத்துகள் முறைப்படுத்தப்பட்டமைக்கு நுட்பமான ஏதுக்களை முனிவர் காட்டியதுபோல, வேறொரும் காட்டவில்லை

சிவஞான முனிவரை அரசஞ்சன்முதனுரோடு ஒப்பிட்டு முனிவரின் பெருமைகள் சிலவற்றைச் சுப்பிரமணியபிள்ளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திலே, தொல்காப்பியப் பாயிரங்களுக்குமட்டும் விருத்தியுரை எழுதிச் கண்முகவிருந்தியென்ற பெயரினை அரசஞ்சன்முதனுர் வெளியிட்டார். ‘முந்துநூல்’ என்பது அத்தியமே என்பது முனிவர் கருத்து. அரசஞ்சமுதனுர் இறைவன் திருவாயினின்று தமிழிற்கு முதனாலாக முப்பத்துமூன்று சொற்கள் தொன்றினவெனவும், அவை நான்கு குத்திரமாகப் பதுக்கப்பட்டனவெனவும், அவை நுட்பமாக முத்தமிழ் இலக்கணமும் முப்பொருஞும் தெரிக்கும் இயல்பினவாகவின்,

இலக்கணக் கொள்.....

அச்சுத்திரங்கட்கு இசை நுனுக்கவெனப் பெயர் வழங்கியதென்றால் கூறுவார். அரசஞ்சன்முகனுரின் இத்தகைய கருத்துள்ள கணேசயரின் ஏளாத்துக்குரியவாயின். அரசஞ்சன்முகனுரைக் கேவிசெய்து, கணேசயர் எழுதிய கட்டுரைகள், தொல்காப்பியப் பதிப்புகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத தற்குச் சன்முகனுரின் தகுதியிலே ஜயருக்கு நம்பிக்கையின்மையே காரணமாக மௌனாம். சிவஞான முனிவர் தகுதியுடையவராதலினாலே, அவர்களேக்களை விமர்சனங்கு செய்த ஜயர் கட்டுரைகள், தொல்காப்பியப் பதிப்புகளிற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. சன்முகவிருத்தியைக் கண்டதனால் பியச் சூத்திரவிருத்தியையும் முனிவருடைய பிற இலக்கண ஆக்கங்களையும் விமர்சனக் கண்கொண்டு பார்க்க, ஜயராத் தாண்டியிருக்கலாம்.

கணேசயர் வாதங்களில் வடமொழி இலக்கணமரபு பெறும் இடம்

தற்காலத்திலே மொழியின் அமைப்பு மொழியியற் பின்னணியிலே வைத்து நோக்கப்படுவதுபோல, தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைளை வடமொழி இலக்கணப் பின்னணியிலே வைத்து நோக்கும் போக்கு அண்மைக்காலம் வரையிலே வேறுந்திக் காணப்பட்டது. தொல்காப்பியர் வடமொழி இலக்கணத்துக்கு எந்த அளவுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளாரென் பது பற்றிப் பலத்த கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சோழப் பெருமானர் காலத்திலிருந்து தமிழ் இலக்கணகாரர் வெவ்வேறு அளவிலே வடமொழி இலக்கணத்தைத் தழுவியுள்ளனரென்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்துக்கு இரண்டாவது உரையாளராகிய சேஞ்சுவரராயர் வடமொழி இலக்கணக்கருத்துகளை நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளாரென்பது யாவரும் ஒப்பழிடிந்தது. வடமொழியாவில், முஸ்லிம் ஆட்சி ஏற்பட்டதனால், அங்கிருந்த வடமொழி அறிஞர் பலர் வடமொழி நூல்களோடு தென்னிந்தியாவுக்கு ஒடிவந்தனர். தமிழ்நாட்டிலே ஆதீனங்கள் சமயப்பணி செய்ய முற்பட்டபோது, ஆங்கிருந்த துறவிகள் வடமொழியை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் கற்று, தமிழ்மையை அறிவுப் பெருமையைக் காட்டுவதற்காக, வடமொழியிலிருந்து தாம் பெற்ற நூல்களைத்தைப் பற்றாதறிஞர். சிவஞான முனிவரும் இந்தப் போக்குக்கு விதிவிலக்கல்வர்.

தமிழ்நாட்டிலே காணப்பட்ட மேற்படிப்போக்கு வடமொழி வெறுப்புக்கு வழிகோவியது. சமூத்திலே வடமொழியின் ஆதிக்கம் இடம்பெறுத் தால், குறிப்பிடத்தக்க வடமொழி வெறுப்பு இல்லை. கணேசயர் வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகளை ஆராய்ந்தே தமிழ்மையை எட்டுக்கட்டுரை களையும் எழுதியுள்ளார். சிவஞான முனிவரிலிருந்து கணேசயருக்குள்ள வேறுபாடு வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகள் தமிழ் இலக்கணமரபுக்கு ஏற்குமா என்பதை ஜயர் நுனுக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். வடமொழியிற் கூறப்பட்ட சந்தியக்கரம் தொல்காப்பியரோ, நன்னூலாரோ கூறவில்லை என்று ஜயர் வாடிப்பது சிறப்பாகச் சூறிப்பிடத்தக்கது. தமிழிலுள்ள ஆரூம் என்று ஜயர் வாடிப்பது சிறப்பாகச் சூறிப்பிடத்தக்கது. தமிழிலுள்ள ஆரூம் வேற்றுமையும் வடமொழியிலுள்ள ஆரூம் வேற்றுமையும் ஓரளவு வேறு வேற்றுமையும் வடமொழியிலுள்ள ஆரூம் வேற்றுமையும் வடமொழியிலுள்ள ஆரூம் வேற்றுமையும் தமிழிலுள்ள தொகைநிலையும் வடமொழியிலுள்ள ஆகுபெயர்கள்மொழித் தொகைநிலையும் ஓரளவு வேற்றுமையும் தமிழிலுள்ள ஆகுபெயர்கள்மொழித்

தொகைகளும் சிறிது வேறுபாடுகளையெல்லாவும் கண்ணையர் நன்றாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சிறுபொழுதுகள் ஆறு என்பதே தமிழ்வழக்கென்னும் வேறு பல பகுப்புகள் வடமொழிலும்கெனவுங் கூறிக் கண்ணையர் தமிழ்மரபை நிறுவுகிறார்.

சிவஞானமுனிவர் இலக்கணவிளக்கச் சூருவளி எழுதியதுபோல, கண்டனத்துக்காகக் கண்டனம் செய்வது, கண்ணையர் மரபங்கள். அளவெடைபற்றிய கட்டுரையிலே, பாணினியுடனும் முனிவருடனும் ஜயர் உடன் படுகிறார். தொகைப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி என்ற கட்டுரையிலே வடமொழிச் சமாசனுக்குத் தமிழ்மொழித்தொகை இணையானதென்று காட்டியுள்ளார்.

கண்ணையர் — ஈழத்துக்கல்விப் பாரம்பரியத்தின் விளைபொருள்

கண்ணையரின் இலக்கணக் கொள்கைகளை விளங்கிக்கொள்வதற்கு, ஈழத்துக் கல்விப்பாரம்பரியம் பற்றிய உணர்வு உதவும் போலத் தோன்றுகிறது. சி. பி. பதினான்காம் நூற்றுண்டிலிருந்து ஈழத்திலே தமிழ்நூல்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றுகின்றன. தமிழ்நூட்டோடு ஈழத்துக்கு நெருங்கிய தொடர்பு நிலைபெற்று வந்தாலும், தமிழ்நூட்டிலேற்பட்டுவந்த மாற்றங்கள், ஈழநாட்டை நேரடியாகப் பாதிக்கவில்லை. பதினான்காம் நூற்றுண்டுக்குப் பின்பு ஜேராப்பியர் காலம் வரையிலே, ஒருவகையிலே தமிழ்நூட்டுவரலாறு ஒரு வீழ்ச்சிக்காலம். தமிழ்மொழி பெருமைகொள்ளத் தக்க நூல்கள் பல, அக்காலத்திலே தோன்றின என்று கூறமுடியாது. கண்ணையரின் இலக்கணக் கொள்கைகளைப் பார்க்குப்போது, அவையாவும் பதினான்காம் நூற்றுண்டு அல்லது அதற்குமான்பே தோன்றிவிட்டன என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். பிரயோகவிலேகம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னால் விளக்கம் என்பன கூறும் கருத்துகளைத் தாம் உடன்படுவதாக. அவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளபோதும், அக்கருத்துகள் யாவும் பதினான்காம் நூற்றுண்டுக்கு முன்பு தமிழ் இலக்கணக்காரர்களால் வெளியிடப்பட்ட கருத்துகளே என்பது அவதாளிக்கத்தக்கது. வடமொழி இலக்கணமரபை அளவுக்கு மீறிப் பின்பற்றுவது தமிழ்மொழி இலக்கண மரபை மழுங்கடித்துவிடுகிறதென்பதே கண்ணையர் கருத்தெண்ணாம்.

உசாவியவற்றுள்ளே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவை

1. அரசஞ்சன்முகனூர், சோழவந்தான் (1905) தொல்காப்பியச் சன்முக விருத்தியின் முற்பகுதியாகிய பாயிரவீருத்தி, தஞ்சாவூர்.
2. அறவாணன், க. ப. (1974) சௌரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை, சென்னை.
3. கணேசையர், சி.(குறிப்பாசிரியர்) (1952) தொல்காப்பியம் எழுத ததிகார மூலமும் நச்சினார்க்கிணியருறையும், கணேசையர்பதிப்பு, இஆம் பதிப்பு, சன்னாம்.
 - (1938) தொல்காப்பியம் சொல்லத்திகாரமூலமும் செனுவரைய ருறையும், சன்னாம்.
 - (1948) தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் (முற்பாகம்) நச்சினார்க்கிணியம், சன்னாம்.
4. கோதண்டராமன், டாக்டர் பொன். (1978) இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை, சென்னை.
5. சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர்; சிவஞான முனிவர் (1964) நன்னூல் விருத்தியுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை.
6. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, டாக்டர் பி. எஸ். (1930) தொல்காப்பியச் சொல்லத்திகாரக் குறிப்பு, திருச்சி.
7. சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா. (1955) சிவஞான முனிவர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும், சென்னை.
8. சுப்பிரமணியன், டாக்டர், ச. வே. (1971) இலக்கணத்தொகை - சொல், திருவனந்தபுரம்.
9. செந்தமிழ்:- தொகுதி 22, பகுதி 3; தொகுதி 25, பகுதி 9; தொகுதி 26, பகுதி 1; தொகுதி 26, பகுதி 7; தொகுதி 27, பகுதி 1; தொகுதி 27, பகுதிகள் 7, 9; தொகுதி 28, பகுதி 12; தொகுதி 29, பகுதி 10.
10. செல்வநாயகம், வி. (1957) தமிழ் உரைநடை வரலாறு, பேராதனை.
11. தவரத்தினம், ச. (பதிப்பாசிரியர்) (1960) கணேசையர் நினைவு மலர், யாழ்ப்பாணம்.
12. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, தி. சு. (குறிப்பாசிரியர்) தொல்காப்பியம்மூலம், கழக வெளியீடு, சென்னை.
13. பாலசுப்பிரமணியன், டாக்டர் சி. (1976) தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இஆம் பதிப்பு, சென்னை.

14. பொன்னம்பலபிள்ளை (பதிப்பு) (ஆறுமுகநாவலர் பரிசோதித்தது) (1912) இலக்கணக்கொத்து மூலமும் உரையும், தொல்காப்பியச் சூத் திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கி குருவளி, 3ஆம் பதிப்பு, சென்னை.
15. வரதராசன், டாக்டர் மு. (1980) தமிழ் இவக்கிய வரலாறு, 4ஆம் பதிப்பு, புதுதில்லி.
16. வேலுப்பிள்ளை, டாக்டர், ஆ. (1966) தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், சென்னை.
17. Meenakshisundaran, T. P. (1974) Foreign Models in Tamil Grammar, D. L. A., Trivandrum.
18. Vijayavenugopal, G. (1968) A modern evaluation of Nannul (elut-tatikaram) Annamalainagar.
19. Veluppillai, A. (1966) Adjectives in Tamil. Proceedings of the First I. A. T. R. Conference - Seminar, Kuala Lumpur.

கொழும்புந் துமிழ்ச் சங்கம்

வரை ரிலீஸ் சபை,

படிவ இல. 73

10. 5. 1950

அமக்கட்டளை ரியலியம்,

கசெட் இல. 14805

7. 6. 1968

மஹாத்மா அச்சகம், ஏழாலை.

மஹாத்மா அச்சகம்

கட்டுப்பு துமிழ்ச் சங்கம்

கொழும்பு